

မင်္ဂလာအလှမ်း ကြည်စိုးထွန်း

mgyoe.com

640322007

Price : 2300.00

မင်္ဂလာအလှမ်း (ကြည်စိုးထွန်း)

TAD Books & Arts

april 2018

LLT0072

2,300.00 KS

မင်္ဂလာအလွမ်း၊ ကြည်စိမ်းထွန်း

အတွင်းသရုပ်ဖော်နှင့်ပျက်နှာထုံးဒီဇိုင်း - အော်ပီကျယ်

စာမျက်နှာ ၁၇၁ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီမီ x ၁၈.၅ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၈၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

ရောင်းစွဲ ၂၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မင်္ဂလာအလွမ်း
ကြည်စိုးထွန်း

မေမေအကြွမ်း ၂၀၁၇

မာတိကာ

လွမ်းစရာ

၁။	မင်္ဂလာအလွမ်း	၂
၂။	သွားနှင့်ပါလေဦး	၁၀
၃။	ကောင်မလေးတွေ မာပါစေ	၁၆
၄။	ပျောက်ဆုံးနေသော ဘထွေးလေး	၂၃

ကျင်လည်ရာ

၅။	တကယ်... လုပ်နိုင်ပါတယ်	၃၂
၆။	ငယ်ချစ်ကလေး ချမ်းသာပေးပါ	၃၈
၇။	ရသစာပေ	၄၄
၈။	မလုပ်မဖြစ်	၅၁
၉။	အားလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့နေရာ	၅၇

ထွေထွေရာရာ

၁၀။	ကင်ဆာ သုံးနှစ်သား	၆၆
၁၁။	မြောက်ဒဂုံ... ဆုံရပ်	၇၃

၁၂။	ရောက်ခါ မြင်တော်မူလိမ့်မည်	၇၉
၁၃။	လွမ်းလို့	၈၄
၁၄။	ကိုယ်တို့ သံရွာကလေး	၉၁

မောင်ကျောက်ခဲ

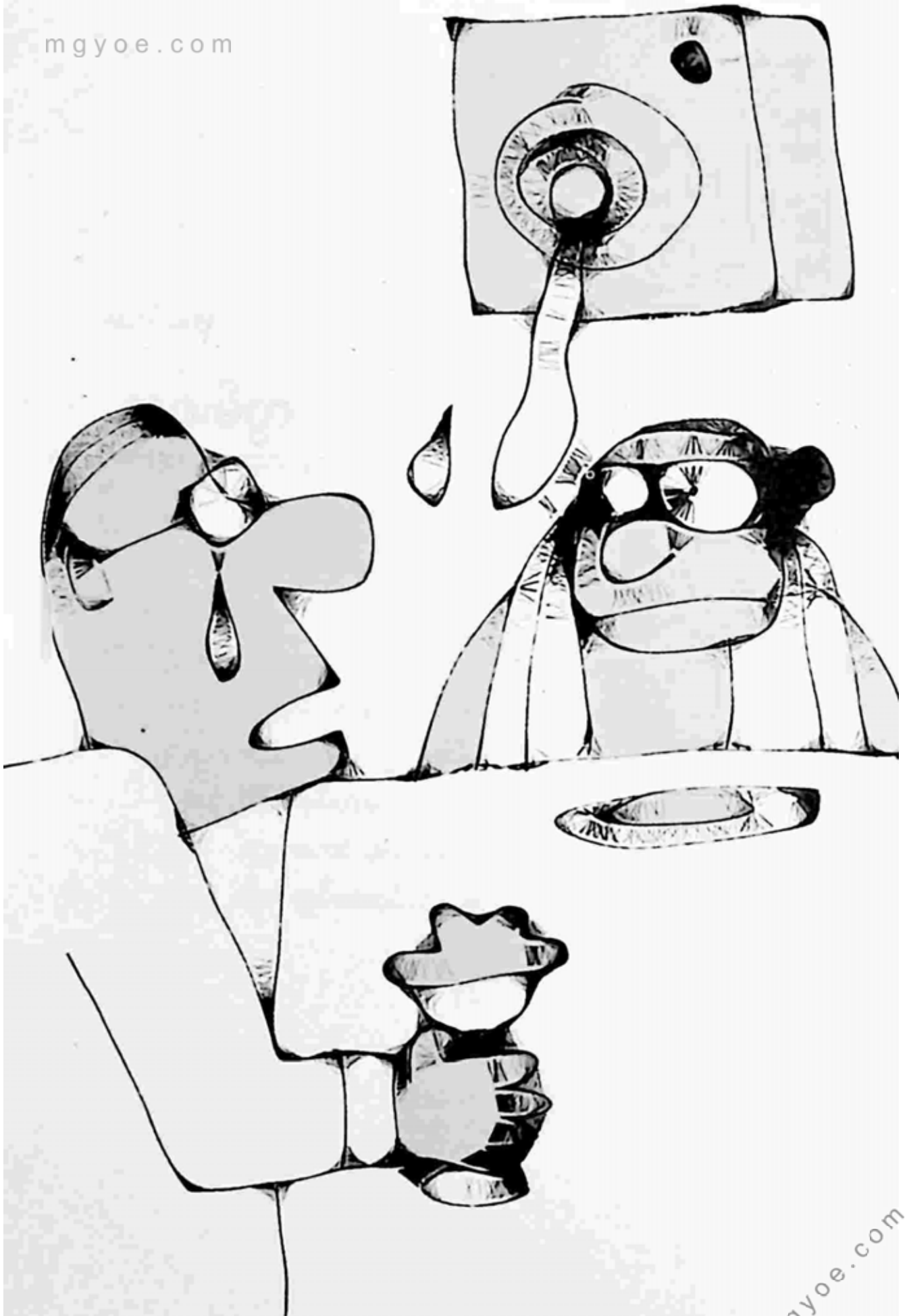
၁၅။	ဗိုလ်ကလေး ကျောက်ခဲ	၉၈
၁၆။	ကြေးစည် မောင်ကျောက်ခဲ	၁၀၆
၁၇။	ရတနာပုံ မောင်ကျောက်ခဲ	၁၁၂
၁၈။	သစ်မျိုးသစ်နွယ် မောင်ကျောက်ခဲ	၁၁၉
၁၉။	ကျားကြီးကျောက်ခဲ	၁၂၆

ဇာတ်ညွှန်း

၂၀။	ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း	၁၃၆
၂၁။	ရဲဘော်သုံးကျိပ် တစ်ယောက်	၁၄၅
၂၂။	အိုးဖိနပ်ထမ်း	၁၅၁
၂၃။	ကျွန်တော် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမား	၁၅၈
၂၄။	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ	၁၆၅

လွမ်းစရာ

မင်္ဂလာအလွမ်း

ငယ်စဉ်အခါက သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ‘သာချို’
ဖြစ်၏။ ဆိုသူက မာမာအေး။

ရောင်းတမ်းဓာတ်ပြားသီချင်းအဖြစ် ထုတ်လုပ်ခဲ့သောကြောင့်
မောင်ကျောက်ခဲတို့ အညာကျေးလက် တောရွာများတွင် ဓာတ်စက်များ၊
‘အော်လံ’ ခေါ် ‘လော်စပီတာ’ (Loud speaker) ကြီးများဖြင့် ဖွင့်ခဲ့ရာ
လူကြိုက်အလွန်များခဲ့သော သီချင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာလေးကို အခြေခံပြီး တေးရေးဆရာ
‘လင်းခေးလှလင်’ က ၎င်းသီချင်းကို ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သပြေတော
ရွာမှ မောင်သာချိုကို အလှူပွဲကျင်းပသောအကြောင်းအရာကို ဖွဲ့နွဲ့ရေး
သားထားခြင်းဖြစ်သည့်အလျောက် မောင်ကျောက်ခဲတို့ ကျေးတောရွာ
များအတွက် သည်းခြေကြိုက်တေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

သပြေတောရွာက မောင်သာချို ရှင်ပြုအလှူပွဲတွင် ရွှေထီးတွေ
ဆောင်း၍ အလှူပွဲလှည့်သည့်အကြောင်း၊ ဗျောသံ၊ ဒိုးပတ်သံတွေနှင့်
ကိုချစ်အေးတူရိယာဝိုင်းအပါအဝင် အကတွေပါသည့်အကြောင်း၊ လူ
ငယ်များ သျှိုးတိုက်ကြသည့်အကြောင်း၊ မောင်သာချို၏အဆက် ကွမ်း

တောင်ကိုင် ညိုထွေးတို့ ရှင်လောင်းလှည့်ရာတွင် ပါသည့်အကြောင်း၊ ထန်းရည် အတန်ငယ်သောက်ထားသော ရွာဆော် ကိုသန်းဖေကြီး အကြောင်း၊ ကျေးလက်အလှူပွဲလေးကျင်းပပုံကို ဒိုးပတ်သံ၊ ဗျာသံ၊ နဲ့ကြီးသံတွေဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ထားရာ ကြားရသူတိုင်း တကယ့်အလှူပွဲတစ်ပွဲ တွင် ရောက်နေရသလို ခံစားကြရသည်။

ပျော်စရာကောင်းလှသည့် အလှူပွဲတွင် လွမ်းစရာလေးတစ်ချက် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အခြားမဟုတ်၊ မောင်သာချိုကို ရှင်ပြုပေးသည့် အခါ မောင်သာချို၏မိခင် ဒေါ်ဒေါင်းမရှိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သားလေးကိုရှင်ပြုရန် အားခဲခဲ့ရှာသော ဒေါ်ဒေါင်းမှာ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် အလှူမင်္ဂလာပွဲတွင် လွမ်းစရာလေးတစ်ချက် ပေါ်လာရသည်။ အလှူမင်္ဂလာထဲက အလွမ်း ပေါ့လေ။

ထို့အတူ မောင်ကျောက်ခဲတို့ ငယ်စဉ်က မကြာမကြာ ကြားနေရ သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ပန်တျာကြည်လင်နှင့် ပန်တျာ တင်တင်မြင့်တို့ ဇာတ်ပြားတွင် အသံသွင်းခဲ့သော ဇာတ်ထုပ်ဖြစ်သည်။

“မမြစိမ်းရေ မမြစိမ်းရဲ့” ဟု အော်ခေါ်သည့် ပန်တျာကြည်လင် ၏အသံကို နားထဲကမထွက်။

အသံကောင်းသလောက် ဇာတ်ကလည်းနာသည်။ သားလေးကို ရှင်ပြုမင်္ဂလာပြုပေးနေရင်း ဘဝတစ်ပါးသို့ရောက်နေသော မမြစိမ်းကို တမ်းတအော်ခေါ်နေသော ဇာတ်ထုပ်ဖြစ်လေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ‘မင်္ဂလာအလွမ်း’ ဟု အမည်ပေးရမည် ထင်မိ၏။

ဖိုးသောကြာ၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ သွားနေစဉ် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ဖိုးသောကြာအဖေ ကိုဗလ (သုမောင်) ကိုလည်းကောင်း၊ ဖိုးသောကြာ

၏ ဘကြီး ကိုဝဏ္ဏကိုလည်းကောင်း၊ ဘထွေးလေးဉာဏ်ပေါ် (မင်းလူ) ကိုလည်းကောင်း သတိရနေမိသည်။

ကိုဝဏ္ဏကတော့ ရွယ်တူမို့ တစ်ခါတစ်ခါ အားမနာပါးမနာ ပြော တတ်ခဲ့ဖူးသော မိမိ၏ စကားများကိုလည်း ပြန်သတိရမိပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုတွေဟာ တကယ့် အူကြောင်ကြောင်လူတွေ ပဲ။ ရိုးဂုဏ်လေးရှိလို့သာ တော်တော့တယ်” ဟု ချီးမွမ်းခြေကျောက် မခံချင်အောင် ပြောတတ်ခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။ ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်နေ သော ကိုဝဏ္ဏမျက်နှာကြီးကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။

မဂ်လာပွဲကြီး ကျင်းပရာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ကို ပိုသတိရလာသည်။ မဂ်လာခန်းမထဲမှာ သူတို့ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု အထင် ရှိနေပြန်သည်။ ကဲ မောင်ကျောက်ခဲရော... ဘာထူးပါသေးလဲ၊ အူ ကြောင်ကြောင်လူစားမျိုး မဟုတ်ပါလော။ သေပြီးသူတွေ သည်မဂ်လာ ပွဲမှာ မရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုသည်ကို ကလေးတွေတောင် သိနိုင်ကြသည်ပဲ။

သို့သော်... အူကြောင်ကြောင် မောင်ကျောက်ခဲက မသိပါ။ တကယ့်ကိုမသိပါ။ ခန်းမအဝင်ဝတွင် ကြိုနေသော ကိုဝဏ္ဏသား ပြေဇင် ကိုတွေ့သည်နှင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ပြေဇင်၊ မင်းအမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

ပြေဇင်က မောင်ကျောက်ခဲကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေ သည်။ ဒီမောင်ကျောက်ခဲဆိုသည့် သူကား... အူကြောင်ကြောင် “ဘိုး တော်” ပေတကားဟု ခံစားနေရပုံ။

“အမေ ဆုံးပြီးပြီလေ... ဦးလေး”

“အင်းလေ... ကိုဝဏ္ဏဆုံးပြီးမကြာခင် မချိုရီဆုံးတာ ရှင်က ဘယ် လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု အတူပါလာသော မဂ္ဂမ်းပုံက မောင်ကျောက်ခဲကို ထောမနာပြုလေသည်။

သို့နှင့် မောင်ကျောက်ခဲသည် ပြေဇင်ကို တောင်းပန်ပြီး မင်္ဂလာ ဆောင်ခန်းမအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အဆိုတော်မင်းသားလေး၏ မင်္ဂလာဧည့်ခန်းပွဲဆိုသည့်တိုင် အနက်ရောင် အတိုအပြတ် ကိုရီးယား အတု၊ ဗီဒီယိုမင်းသမီးလေးများကို မတွေ့ရ။ မျက်စိရှက်စရာ ဒူးခေါင်း ပေါ်မော်ဒယ်လ်ပိန်တာမလေးတွေလည်း မတွေ့ရ။ အာရုံနောက်စရာ လိမ္မော်သီးတစ်ခြမ်းပေါ်၊ ဥသျှစ်သီးတစ်ခြမ်းပေါ်၊ ကြက်ဥပြားချပ်ကျော် တွေလည်း မတွေ့ရ။ သာဓု သာဓု သာဓု။

ယခုမှ မြန်မာ့လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအစစ်ကို တွေ့ရပေသကဲ့သို့။

နောက်ဘက်နားတွင် ကဗျာဆရာမောင်ဟေမာ၊ စန္ဒရားကိုခင်လှ၊ တယောကိုတင်ငွေနှင့် အဆိုတော် မောင်သိန်းဝင်းတို့ အုပ်စုကိုတွေ့ရ သည်။ မောင်ကျောက်ခဲ ထိုင်ချင်သော်လည်း မဝမ်းပုံက ပါသေးသည်။ အမျိုးသမီးအဖော်နှင့်မှ ဟန်ကျပေမည်။ အတင်းပြောဖော်ပေါ့လေ။

ဒါရိုက်တာဦးကြီးမြင့်၏ သမီးများဖြစ်သော မြင့်မြင့်သန်းနှင့် အိအိခိုင်တို့ဝိုင်းတွင် ခုံနှစ်ခုံလွတ်နေ၏။ ဒါရိုက်တာ မောင်ဗေဒါ၊ ဒေါ် လီခင်လေးမွန်၊ ကိုရေအေးတို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ ရှိကြသည်။ စကားပြော နှစ်ရသောကြောင့် မောင်ကျောက်ခဲတို့ ဇနီးမောင်နှံ အဆင်ပြေသွားကြ သည်။

မြို့ပြမင်္ဂလာပွဲများ၏ တင်းကျပ်မှုများထဲတွင် ကိုယ်မသိသော သူစိမ်းများနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ငေါင်ငေါင်ကြီးထိုင်ရခြင်းလည်း ပါဝင် သည်။ ပြုံးပြပြန်ရင်လည်း 'တယ်အရောဝင်ပါလား' ဟု ထင်သွားလျှင် အခက်၊ တည်တည်ကြီး နေပြန်လျှင်လည်း 'တယ်စခန်းကြီးတဲ့ကောင်' ဟု ထင်နိုင်ပေသေးသည်။ သည်တွင် ပြုံးယောင်ယောင် တည်ယောင် ယောင် မျက်နှာလေးနှင့် နေပေးရသည်မှာကြာတော့ မျက်နှာကြောတွေ ညောင်းလာသည်။ မင်္ဂလာမောင်နှံကလည်း မထွက်သေး။ တေးသီချင်း

သံတွေကလည်း စကားပြော၍ မရလောက်အောင် ကျယ်လောင်စွာ လွင့်ပျံ့နေသည်။ အကယ်၍များ ကိုယ်ထိုင်ရသည့်နေရာက ဂီတဝိုင်း အနီး ရောက်လျှင်တော့ နားတွေအူဖို့သာ ပြင်ကြလေရော။

ယခုတော့ မောင်ကျောက်ခဲတို့ ဇနီးမောင်နှံ စကားပြောဖော်ရှိ သည့်ဝိုင်းတွင် ကံကောင်းထောက်မစွာ ထိုင်ရသည်။ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ကိုသန်းညွန့်တို့၊ မျိုးသန္တာထွန်းတို့ရှိသလို သည်ဘက်ဝိုင်းမှာ ရွာစား အကယ်ဒမီ စိန်မွတ္တားကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နှစ်နာရီနီးပါးပေးရသော အချိန်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ မတွေ့နိုင်တော့ပြီ။

ဧည့်ပရိသတ်ထဲတွင် မျက်စိနောက်စရာ ထောင်ထောင် ထောင် ထောင်လုပ်သူလည်း မတွေ့ရ။ ကျယ်လောင် ကျယ်လောင် ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ လုပ်သူလည်းမမြင်ရ။ အလွန် ဟန်ကျသည်။

ပွဲထွက်လာတော့ ဖိုးသောကြာ၏ သတို့သားအရံတွေက သူရင်း နှီးလှသော ဂီတသမားများဖြစ်ပုံရသည်။ ရိုးရိုးလေးတွေမြင်ရသည်။ နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်အမောက်ထောင်ထားတာတွေ၊ ကောက်လိမ်နေ တာတွေ မဟုတ်သည့်အတွက် ဘဝင်ကျပြန်သည်။

အားလုံးကို ကျေနပ်သောကြောင့် ထင်၏။ မောင်ကျောက်ခဲတို့ စားပွဲဝိုင်းသည် ဘိသိက်ဆရာ ရန်ပိုင်စိုးနှင့်အတူ သူကပြောနေချိန် ကိုယ်က စားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပကြသည်။ ဘိသိက်ဆရာ ရန်ပိုင်စိုး ကြီးမှူး၍ လက်ထပ်ပွဲလုပ်နေသလို မြင့်မြင့်သန်းဦးစီးကာ ကော်ဖီတွေ သောက်ကြ၊ မုန့်တွေ စားကြသဖြင့် မင်္ဂလာပွဲကို ချီးမြှင့်ကြလေတော့ သည်။

နောက်ဆုံး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်လူဘယ်ဝါတွေကို ကျေးဇူးတင်ပြီးသကာလ နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ဖိုးသောကြာ၏အဖေ ဦးသုမောင် (ဗလကြီး) က ကျေးဇူးတင်သည့်

အနေဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် ချီးမြှင့်လေသည်။

မောင်ကျောက်ခဲ အူကြောင်ကြောင် လျှောက်ရေးနေသည်ဟု မထင်ကြပါကုန်လင့်။ ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာပြီဖြစ်သော သုမောင်က လာရောက်သီချင်းဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ မင်္ဂလာပွဲဇာတ်ညွှန်းရေးသူက စာရေးဆရာ အဆိုတော် အကယ်ဒမီသုမောင်ကို တစ်ချိန်က သုမောင် သီဆိုထားသော မင်္ဂလာဦးမှာ သီချင်း ဗီစီဒီဖြင့် ပွဲထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သုမောင် သီချင်းစဆိုလိုက်သည်နှင့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ တချို့က မျက်ရည်ဝဲကြသည်။ တချို့က မျက်ရည်ကျကြသည်။ မောင်ကျောက်ခဲလည်း 'ဗလကြီး' နှင့်တကွ 'ကိုဝဏ္ဏ' 'ဉာဏ်ပေါ်' တို့ကို ရင်ထဲမှ လွမ်းဆွတ်သတိရလာသည်။

မင်္ဂလာစင်မြင့်ပေါ်မှ ဖိုးသောကြာလည်း သူ့အဖေကို သတိရလွမ်းဆွတ်သွားသည်ထင်၏။ ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်ရည်ကျနေသည်။ သူ့အချစ် သတို့သမီးလေးက မျက်ရည်သုတ်ရန် လက်ကိုင်ပဝါလားမသိ တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပေးနေသည်။

မင်္ဂလာအလွမ်းသည် မောင်ကျောက်ခဲ၏ နှလုံးသားတွင် ပိုပြင်းပြင်းထန်ထန် စူးစူးရှရှဝင်ရောက်လာလေပြီ။ ရင်ထဲတွင်လည်း ဟာတာတာကြီးဖြစ်လာပြီ။

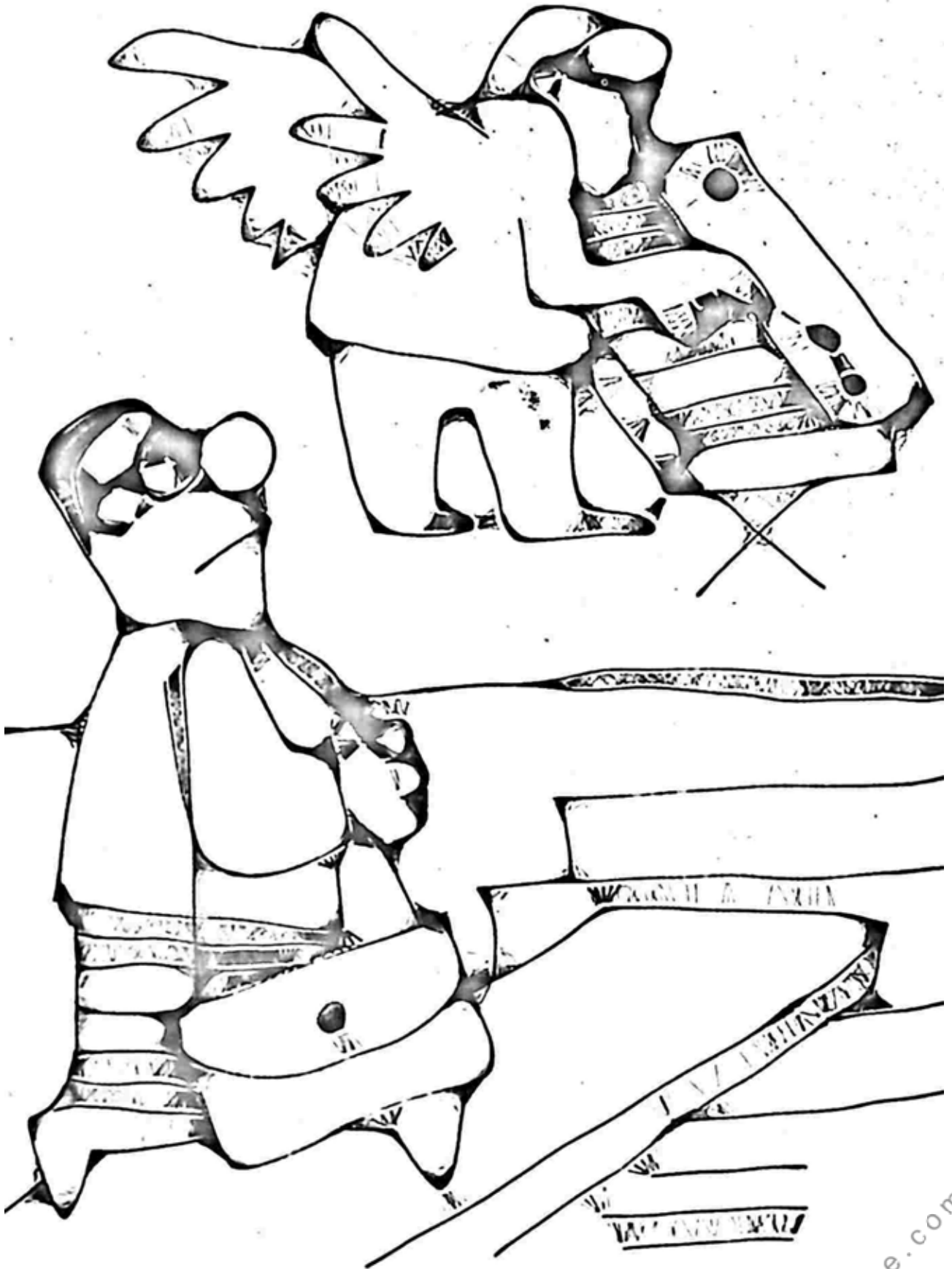
သည်အခိုက်မှာပင် စားပွဲပေါ်သို့ ရေခဲမုန့်တစ်ခွက် လာ၍ချသည်။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီအပူတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်သော ရေခဲမုန့်အအေးကို မောင်ကျောက်ခဲ တွဲဖက်စားသောက်လေ့မရှိ။

သည်တစ်ခါတော့ ရင်ပူပူရှိလှသောကြောင့် ရေခဲမုန့်ကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ဆက်တိုက်စားပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ အေးမသွား။

အူကြောင်ကြောင် သူငယ်ချင်းများကို အူကြောင်ကြောင် လွမ်း
နေမိသည်မို့ မင်္ဂလာအလွမ်းက တငွေငွေ တဝေဝေပါတကား...။

သွားနှင့်ပါလေဦး

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မှ တကယ့်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ လွန်ခဲ့သော (၁၄) နှစ်က ချစ်ဦးညို၊ သုမောင်နှင့် ကျွန်တော် ဒေးဒရဲ ကမ်းပေါ်အတက် ကြေကွဲဖွယ်ရာသတင်းကို ရရှိခဲ့ကြဖူးသည်။

ယခုတစ်ခါ ၂၀၁၄ ဇန်နဝါရီလ (၆) ရက်နေ့ ချစ်ဦးညို၊ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) နှင့် ကျွန်တော်တို့ မော်လမြိုင်၊ ဘီလူးကျွန်းပေါ်သို့အရောက် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာသတင်းကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ဇော်မျိုးထွဋ် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည့်သတင်း ဖြစ်ပါ၏။

လွန်ခဲ့သော (၁၄) နှစ်က သည်လိုအချိန်မှာပင် သူ့ဖခင်စန္ဒရား လှထွဋ် ကွယ်လွန်သတင်းကို ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ ချစ်ဦးညိုရော၊ ကျွန်တော်ပါ အမှတ်ရမိလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စာပေဟောပြောပွဲခရီးများ ထွက်ချိန်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူတို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသောကြောင့် လိုက်ပါ မပို့ဆောင်၊ တာဝန်မကျေဖြစ်သည်ကိုလည်း မှတ်မှတ်ထင်ထင် ခံစားမိရပြန်သည်။

ကွယ်လွန်သူ သားအဖနှစ်ဦးစလုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြက်ပြက်ထင်

ထင် ပထမဆုံး ခံစားချက်ကတော့ နှမြောဝမ်းနည်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂီတလောကအတွက်သာမက ရုပ်ရှင်လောကအတွက်ပါ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။

၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ စန္ဒရားလှထွဋ် ကွယ်လွန်သွားစဉ်က ဒေးဒရဲစာပေဟောပြောပွဲတွင် သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းစကား ပြောကြားခဲ့ကြရသလို ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ဇော်မျိုးထွဋ် ကွယ်လွန်သွားသည့် အခါတွင်လည်း ဘီလူးကျွန်း၊ ကမာကေးရွာ စာပေဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ထက်တွင်လည်း နှမြောတသစကားများ ကျွန်တော်တို့ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သော ‘သမီးနှင့်အမေများ’ ဆိုသည့် ရုပ်ရှင်ကား၏ ဂီတမှူးမှာ စန္ဒရားလှထွဋ်ဖြစ်ပါ၏။ စန္ဒရားလှထွဋ်၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးနိုင်သူမှာ ဇော်မျိုးထွဋ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်တေးဂီတဆု မရှိသေးသောကြောင့် အကယ်ဒမီ မရသည့်တိုင် စန္ဒရားလှထွဋ်၏ ‘မြင့်မိုရ်ထက်မြင့်သောနေရာ’ တေးသီချင်းက ယနေ့ထိ လွင့်ပျံနေဆဲဖြစ်သည်။

သမီးနှင့်အမေများတွင် ပါဝင်သော အမျိုးသမီး သရုပ်ဆောင်နှစ်ဦးအတွက် ဂုဏ်ပြုပေးသော ဧည့်ခံပွဲကို စန္ဒရားလှထွဋ်တို့သားအဖ ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်ကို အမှတ်ရနေမိသည်။ ယခုလို ဆောင်းရာသီကာလကြီးမှာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်ကလို့ ထင်ပါ၏။

စင်စစ် ဇော်မျိုးထွဋ်နှင့်ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်လောကသို့ တစ်နှစ်တည်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ဖခင်၏ နောက်လိုက် ဂီတသမား၊ ကျွန်တော်က စိုးသိမ်းနှင့် မောင်မဲတို့၏ နောက်လိုက်

ခုနှစ်ထွေအလုပ်သမား၊ ‘ရုပ်ရှင်လောကသို့ ဝင်လာကြသည့်နှစ်က ၁၉၇၇ ခုနှစ်’ ကျွန်တော့်အသက် (၃၀) ကျော်သော်လည်း သူက (၁၇) နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သူ့အသက် (၂၅) နှစ်တွင် သင်္ကြန်မိုးရုပ်ရှင် ကား၏ ဂီတမှူးအဖြစ် သူ တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ သူတာဝန်ယူခဲ့သော သင်္ကြန်မိုးရုပ်ရှင်ကား၏ တေးဂီတသံများ၊ သီချင်းများကို ယခုတိုင် လူအများ နှစ်သက်သဘောကျနေဆဲဖြစ်သည်။

သူကိုယ်တိုင် ဂီတမှူးဖြစ်လာသည့်တိုင် သူ့ဖခင်၏ တီးဝိုင်းမှာ တော့ ယခင်ကကဲ့သို့ ရိုရိုကျိုးကျိုး စီစဉ်ပေးသည်များကို တွေ့ရသည်။ စန္ဒရားလှထွဋ် ဂီတမှူးအဖြစ် တီးခတ်ရသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများတွင် ဇော်မျိုးထွဋ်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စောဒကတက် ပြန်ပြောသည်မျိုး ကို မတွေ့ဖူးခဲ့ချေ။ သူတို့သားအဖကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာ စရာကောင်းသည်။ အဖေဖြစ်သူကလည်း သားကို ဆူသံပူသံ မကြားရ။ (ကျွန်တော်သည်ပင် ကျွန်တော့်သား ချမ်းသာကြည်စိုး အချိုးမကျသည့် အခါမျိုးတွင်... မင်းတော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင် ဘာညာ ငော် ဟစ်ဆူပူတတ်ခဲ့ပါသည်)

တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့သားအဖနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ကွယ်ရာတွင် ရယ်စရာ ပြောမိတတ်ကြသည်။ ‘အစ်ကို ကိုလှထွဋ်က... သူ့သားကို ဆူစရာပူစရာ မလိုဘူးကွ၊ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဟိုကောင် ဇော်မျိုးထွဋ်... ကုပ်နေတာပဲ’

စဉ်းစားကြည့်တော့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မျက်ခုံးမွေးကြီး တွေ ကောင်းကြသည်။ စန္ဒရားလှထွဋ်၏ မျက်ခုံးမွေးတွေကတော့ နှုတ် ခမ်းမွေးကြီးပမာ အောက်သို့ပင် ကုပ်ကျနေကြသည်။

မှတ်မိသလောက် ဇော်မျိုးထွဋ် ဂီတမှူးအဖြစ် တစ်ကားမှ အတူ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း စန္ဒရားလှထွဋ်နှင့်ကြတော့ အတော်များများ

အလုပ် အတူတွဲလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ စကတည်းက စန္ဒရားလှထွဋ်နှင့်သာ တွဲလုပ်ခဲ့သည်မို့ စန္ဒရားလှထွဋ်ဦးဆောင်လျှင် ဇော်မျိုးထွဋ် ပါလာ တတ်သည်အတွက် အထူးအားနာစရာမလိုတာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဂီတလှလင် မောင်ကိုကိုနှင့် အလုပ်လုပ်လျှင် ခင်မောင်ကြီးကို အထူးမှာစရာမလို၊ တစ်ပါတည်း ပါလာလေ့ရှိသကဲ့သို့ ပင်။

စန္ဒရားလှထွဋ်နှင့် ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကားများသာမဟုတ်၊ ဗီဒီယို ဇာတ်ကားများပါ တွဲလုပ်ဖူးခဲ့သည်။ ‘တင့်လှပေဟန်’၊ ‘မိုးညအိပ်မက် မြူ’၊ ‘သင်္ကြန်ဝိညာဉ်’၊ ‘လှိုင်းသိမှာပါ’၊ ‘လွမ်း’... အစရှိသော ဗီဒီယို ဇာတ်ကားများ ဖြစ်ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ကားကြီးများတော့ “စိန်ခေါ်နေတဲ့အချစ်၊ သမီးနှင့်အမေ များ၊ ကိုကိုကောလိပ်ဂျင်” တို့ဖြစ်ကြသည်။

စန္ဒရားလှထွဋ်ဦးဆောင်သော ဂီတဝိုင်းတိုင်း ဇော်မျိုးထွဋ်ပါလေ့ ရှိရာ သူတို့သားအဖနှစ်ဦးစလုံးနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဇော်မျိုး ထွဋ်သည် သူ့ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား သူ့အဖေကဲ့သို့ ပင် ရိုရိုကျိုးကျိုး ပြောဆိုနေထိုင်တတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အဖေ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း (သူ့အဖေ မရှိတော့သည့်တိုင်) ယခင်ကဲ့ သို့ပင် ရိုရိုသေသေ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သည်မှာ အမှတ်ရဖွယ် ဖြစ်ပါ ၏။ ကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ကျွန်တော့်အား သူ့ဖခင် မိတ် ဆွေဖြစ်သည့်တိုင် ‘ဦးလေး’ ဟု ဘယ်သောအခါမှမခေါ်၊ ‘အစ်ကို’ ဟု ခေါ်၏။ နားဝင်ချိုစရာပါပေ။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော၊ အေးချမ်းစွာနေတတ်သော ဂီတမှူး ဇော်မျိုးထွဋ်တစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ လူ့လောကအတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားခဲ့ပေပြီ။ ‘ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက်’ စကားပုံကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်လောက

အတွက် မျိုးဆက်ဟောင်းများမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော မျိုးဆက်ကောင်းတို့ နည်းပါးလာခဲ့ချေပြီ။ ဂီတလောကအတွက်ရော၊ ရုပ်ရှင်လောကအတွက်ပါ... နေရာတစ်ခု ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည်။ မည်သည့်အချိန်အခါကြမှ သူ့လို ပြည့်စုံသောသူ၊ အတွေ့အကြုံရှိသူမျိုး ဝင်ရောက်လာမည်မသိ။ လောလောဆယ်တော့... တကယ့်ကို ဆုံးရှုံးသွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

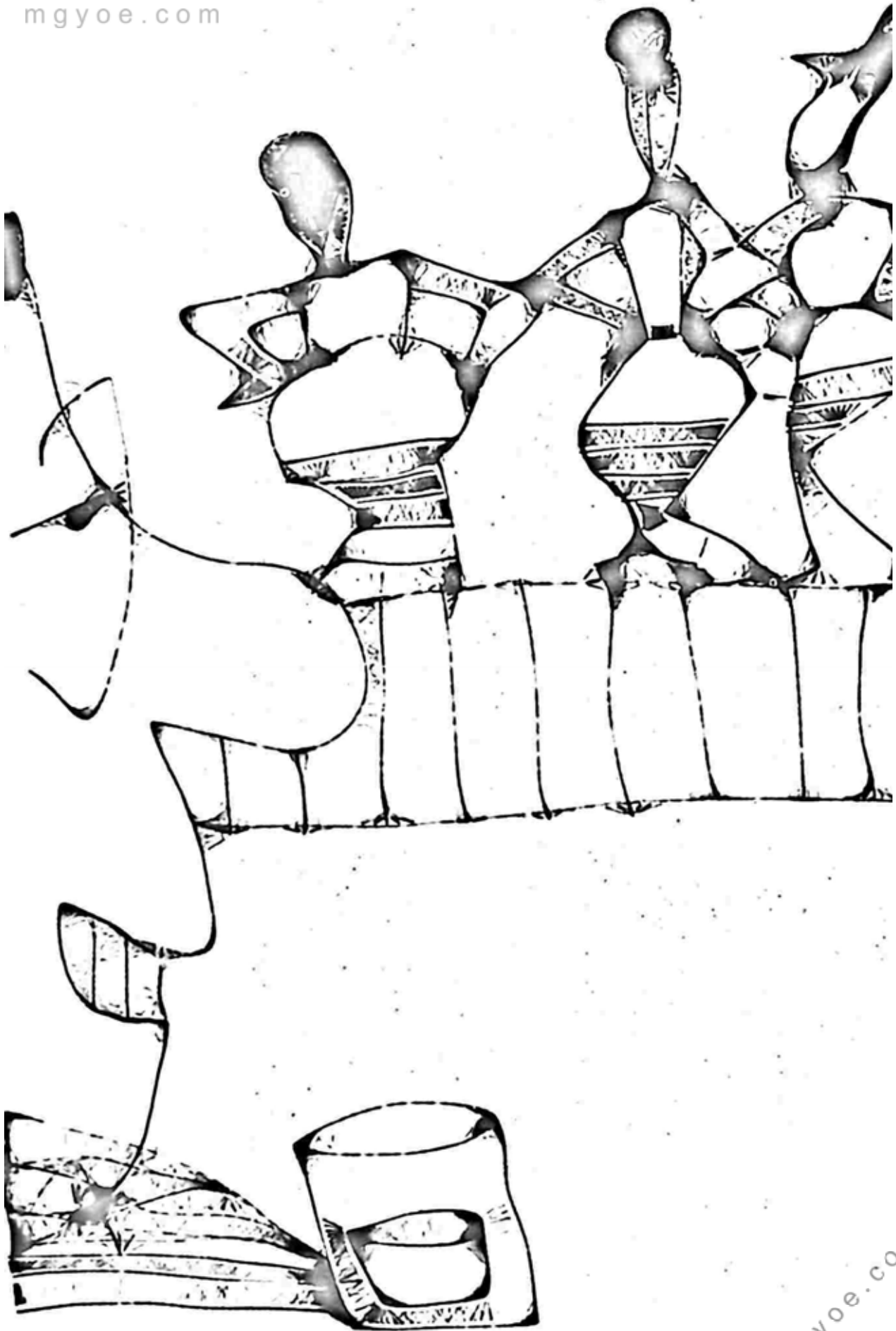
အကောင်းဆုံးတေးဂီတဆု သုံးကြိမ်ရထားသူမို့ ပညာအားဖြင့်၊ “ဝါ” အားဖြင့် ရင့်ကျက်ပြီး အသက်အတန်ငယ် ရလာပြီဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ကို ဇော်မျိုးထွဋ်အဖြစ်ထက် ‘ဖိုးဇော်’ အဖြစ်သာ ကျွန်တော် မြင်နေမိသည်။ စတွေ့ခါစတုန်းကလို လူငယ်လူရွယ်လေးအဖြစ် ယခုထိ ထင်နေမိ၏။

တကယ်တော့... ဖိုးဇော် ငယ်ပါသေးသည်။ အများကြီး အသက်ရှင်ဖို့ ကောင်းသေးသည်။ တန်ဖိုးရှိသော သူတတ်ကျွမ်းသည့် ဂီတပညာများကို တိုတောင်းသော သူ့အသက်နှင့်အတူ ယူဆောင်သွားသည်မှာ အလွန်နှမြောစရာ။

အေးချမ်းသော၊ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော ဖိုးဇော်က ကျွန်တော့်ကိုဖြတ်ကျော်၍ ခရီးတစ်ခုကို နှင်သွားပါပြီ။

သွားနှင့်လေဦး... ဖိုးဇော်ရေဟူ၍သာ...။

ကောင်မလေးတွေ မာပါစေ

“အသက်ကြီးမှ နှာဘူး တယ်ထသကိုး” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ခေတ်မီသွားပြီလားမသိ၊ အသုံးအနှုန်း တယ်ရိုင်းသကိုး” ဟူ၍လည်းကောင်း “ကောင်မလေးတွေ မာပါစေ” ဟူသော ခေါင်းစီးကို ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ကြမည်ထင်ပါ၏။

‘ကောင်မလေးတွေ’ ‘ကောင်မလေးတွေ’ ဆိုသော စကားရပ်ကို ကြားရသည့်အခါတိုင်း မောင်ကျောက်ခဲတစ်ယောက် သိပ်ပြီး နားဝင်ချိုလှခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။ ထိုစကားရပ်အစား ‘အမျိုးသမီးလေးတွေ’ ‘အမျိုးသားလေးတွေ’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘လူငယ်တွေ’ ‘ချာတိတ်တွေ’ ဟူ၍လည်းကောင်း သုံးစွဲပြောဆိုလျှင် ပိုများ သိမ်မွေ့မလား ထင်မိခဲ့ပါ၏။ ယခုမူ...

မောင်ကျောက်ခဲကိုယ်တိုင်က ‘ကောင်မလေးတွေ’ ဟူ၍ မနှစ်မြို့ဖွယ် အသုံးအနှုန်းကြီးကို သုံးစွဲလိုက်လေပြီ။ ထိုမျှသာမက ‘ကျန်းမာပါစေ’ ဟူ၍ မေတ္တာမိုးကြီး သွန်းဖြိုးလိုက်ပြန်ပါသေး၏။

ဘယ်ကောင်မလေးတွေကိုများ မေတ္တာပို့လေသည်မသိ၊ အသက်ကြီးမှ ဘယ်အကြောတွေ ထလေသည်မသိ။

ခြင်္သေ့သုံးကောင် ဒေါ်မြမြဝင်းဟူ၍ နာမည်ကြီးသော အမျိုးသမီးကြီးသည် အနုပညာလောကထဲမှာ စီးပွားရှာသူ မဟုတ်သော်လည်း အနုပညာသမားများကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး အားပေးချီးမြှောက်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့်... စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်... အစရှိသည့် အနုပညာ လောကနယ်ပယ်အသီးသီးမှ အနုပညာသည်များကို အကြောင်းတစ်ခုခု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ဖိတ်ကြားခေါ်ယူ ကျွေးမွေးလေ့ရှိသည်။ ကျွေးမွေးရုံသက်သက်မျှသာမဟုတ် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ် တစ်ခုခုကိုလည်း ထည့်သွင်း ကျင်းပတတ်လေ့ရှိသည်။

ထိုဖျော်ဖြေရေးက ခေတ်ပေါ်ဖျော်ဖြေရေးမျိုးမဟုတ်၊ စာရေးဆရာ အကြာကွေးရေးသလို ‘ခေတ်ဆွေးအဆိုတော်’ ‘ခေတ်ဆွေးအကတော်ကြီးများ’ ၏ ဖျော်ဖြေရေးဖြစ်လေသည်။ ဒိုးဒိုးဒန်ဒန်တွေ မဟုတ်ကြ။

“ဘာတွေဆိုနေမှန်းမသိ” “ဘာတွေကနေမှန်းမသိ” သော ခေတ်ပေါ်အဆိုအကမျိုးများကို ဘယ်လိုမှ ခံစား၍ မတတ်ရှာသော မောင်ကျောက်ခဲအတွက်တော့ ခြင်္သေ့သုံးကောင် ဒေါ်မြမြဝင်း၏ ဧည့်ခံပွဲသည် အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းခဲ့ရသောပွဲ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဂန္ထဝင်အဆိုတော်ကြီးတွေ၊ ဝါရင့်အဆိုတော်ကြီးတွေ၊ ဘက်စုံအနုပညာရှင်ကြီးတွေကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော်များများ အသက် (၇၀) ကျော်၊ (၈၀) ကျော်တွေဖြစ်နေလေပြီ။ အသက်က စကားပြောလာပြီမို့ ငယ်စဉ်ကလို အသံတွေ ခွန်အားမရှိသော်လည်း စကားလုံးများကို ပီသကြည်မြအောင် ဆိုနိုင်စွမ်းကြပါပေ၏။ မြန်မာစကားလုံးကို ပီသအောင် မဆိုနိုင်ကြသော ယနေ့ ဂီတလောကထဲမှာတော့ ဝါရင့်ပညာရှင်ကြီးများ၏ အရည်အသွေးက ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်ဟု မောင်ကျောက်ခဲထင်မိလေ၏။

“သတ်ရန်ကို မဆိုထားနဲ့! ထင်ရှားအောင်မြင်ရမည်၊ ငါရေးပြပါ

တဲ့ 'ဝ' တစ်လုံးကိုသာ အတည်၊ မင်းပျက်အောင် ဖျက်နိုင်ရင် ငါ့ကို နိုင်လိမ့်မည်”

ဟိုတုန်းက ခင်မောင်ရင် သီဆိုခဲ့သော 'ဘိုးဘိုးအောင်' သီချင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို 'ဘိုးဘိုးအောင်' သီချင်းစာသားထဲကလို သူ့အသက်ကို သတ်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ သူ့ရေးထားသော 'ဝ' တစ်လုံးကို ပျက်အောင် ကြိုးစားပါဦး' ဟု ပြောသည့်အတိုင်း 'ယခင် သီချင်းဟောင်းကြီးများ ကို ကျော်လွှားဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ယခုသီချင်းပါ စကားလုံးများကိုပင် ပီသအောင် ဆိုကြပါဦး' ဟု ပြောရချေတော့မည်။

ရသမမြောက်သော စာသားတွေနှင့် မပီသသော ခေတ်ပေါ်တေး ဆိုသံများကို ခံစားမရရှာသော မောင်ကျောက်ခဲသည် ခြင်္သေ့သုံးကောင် ဒေါ်မြမြဝင်း၏ ဧည့်ခံပွဲက ဂီတသံ၊ တေးဆိုသံ၊ အကများကိုတော့ သဘောကျနှစ်ခြိုက်မိသည်အမှန်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ၎င်းဧည့်ခံပွဲသို့ ဇနီးသည်မဂ္ဂမ်းပုံနှင့် အတူတကွ တက်ရောက်အားပေးခဲ့ပါလေ၏။

မောင်ကျောက်ခဲတို့လို 'အိုးဂေါ်လီ' စိနီယာတန်းသို့ ရောက်နေ ပြီဖြစ်သော ဆရာဟိန်းလတ်ဇနီးမောင်နှံ၊ ဆရာအောင်ကျော်တိုး၊ နုနု ရည် (အင်းဝ) ဇနီးမောင်နှံတို့ကို စောစီးစွာတွေ့ရသည်။

ပထမဆုံးစတင်သည့် အစီအစဉ်က ကောင်းလှသည်။ ကိုယ်တိုင် ထယူစနစ် စားသောက်ပွဲ ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ အသုပ်စုံ၊ အကြော် စုံ၊ ဘဲကင်၊ ငါးကင်၊ အာလူးကင်၊ ကြက်သားကင်၊ ဟင်းချို၊ ဝက်သား တုတ်ထိုး အမျိုးမျိုးအထွေထွေ စုံလင်လှပါပေ၏။ စုံသလောက်စားနိုင် သည့် လူတွေထဲမှာ မောင်ကျောက်ခဲနှင့် မဂ္ဂမ်းပုံတို့ လင်မယားလည်း ပါသည်။ မောင်ကျောက်ခဲမျှာ သနားစရာ။ ဗိုက်အလွန်တင်းသွားပြီး ထိုင်တောင် မထိုင်နိုင်ရှာတော့၊ မတ်တတ်လေးရပ်ပြီး ဟိုကြည့် သည် ကြည့် လျှောက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုသို့ လျှောက်ကြည့်နေသည့်အတွက် 'ကောင်မလေး' တွေ တစ်ပြုံကြီး ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ တူညီဝတ်စုံ တွေနှင့်ဖြစ်၏။ ခါတိုင်းပွဲတွေမှာ မြင်နေကြ ခေတ်ပေါ် ကောင်မလေး တွေလိုမဟုတ်၊ ခါတိုင်းမြင်နေကျပွဲတွေက ကောင်မလေးတွေက များ သောအားဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ကြသည်။ အပေါ်ပိုင်းက ဗလာ၊ အောက်ပိုင်းက ဟာလာဟင်းလင်း ဟောင်းလောင်းအဆင့်သို့ တစ်စတစ်စ နီးလာပြီ။ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လျှင် ကျေးတောရွာသူတွေ နေတတ်ကြသလို ထဘီရင်ရှားပုံစံဖြစ်သည်။ တော်သေးသည်၊ ကျေးရွာ သူ ကလေးအမေတွေကို အားကျပြီး ဖတ်လတ်ဖတ်လတ် ဒီဇိုင်းတွေ ထွင်ပြီး ဝတ်လိုက်ရင်ဖြင့် ရှေးတုန်းက အငြိမ့်လူပျက်တွေ ဗိုလ်ဆန်ဆန် နှုတ်ဆက်တတ်ကြသလို 'ဟိုးလိုးဟောင်းလောင်း' ဖြစ်လေတော့မည်။

သို့သော် ယခုကောင်မလေးတွေကတော့ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိကြသည့် ပြင် ဆံပင်တွေကလည်း နီကြောင်ကြောင် ကျားတားတားမဟုတ်၊ ဘီး ဆံပတ်ဆံထုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကောင်မလေးတွေကိုကြည့်ပြီး မောင် ကျောက်ခဲ တော်တော်ပျော်သွားသည်။

“ဝွမ်းပုံရေ...၊ ငါ ဟိုကောင်မလေးတွေဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်” မဝွမ်းပုံ မျက်နှာကြောတင်းသွားသည်။ အသက် (၇၀) နား နီးလာတော့ မှ ဒီကကျောက်ခဲ ဆိုသည့်လူကြီး ဘာထသည်မသိ။

“ဘယ်က ကောင်မလေးတွေလဲ...၊ ပြစမ်းပါဦး”
 “ဟိုး... ရှေ့ဆုံးစားပွဲမှာလေဟာ...”

မောင်ကျောက်ခဲသည် မဝွမ်းပုံ၏ ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်မနေတော့ ဘဲ ကောင်မလေးတွေဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

“ဟော ဆရာပါလား၊ နေကောင်းရဲ့လားဆရာ” ဟု ကောင်မလေး များက မောင်ကျောက်ခဲအား ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

လက်မောင်းကိုင်သူက ကိုင်၊ ပခုံးကိုင်သူကကိုင် တော်တော်ပျော်
နေကြပုံရသည်။

“ဘယ်သူပါသေးလဲဆရာ...၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဝွမ်းပုံပါသေးတယ်ဗျာ...၊ ဟော ဟိုနားမှာ လှမ်းကြည့်နေ
တယ်”

မဝွမ်းပုံက သူတို့အား လက်ပြန့်ဆက်နေရာ သူတို့ကလည်း
လက်ပြန်ပြ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကောင်မလေးတွေဆီ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ် ပြောခဲ့လို့
ခင်ဗျားတို့ကို မနာလိုဖြစ်နေသေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း တယ်
လှနေသကိုး ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

သူတို့က မောင်ကျောက်ခဲစကားကြောင့် တဝါးဝါး ရယ်မော
လိုက်သည်။ ကောင်မလေးတွေကား အခြားမဟုတ်၊ ‘အမေတို့အဖွဲ့’
ဟု အမည်ပေးထားသော ဟိုတုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ အဖွဲ့ပင်တည်း။

နွဲ့နွဲ့စန်း၊ ခင်လေးဆွေ၊ မအေးကြည်၊ ခင်မြင့်မြင့်၊ ဖြိုး၊ ထိပ်တင်
ထား စသည် စသည် ဟိုးနှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက် တကယ် ချောခဲ့၊
လှခဲ့ကြသော ကောင်မလေးများ၊ အခုတော့ ‘အမေ’ တဲ့။ အချို့က
‘အဘွား’ တဲ့...၊ ဘုရား... ဘုရား... အချိန်ဆိုသည့် သတ္တဝါကြီး၏
လက်ထဲတွင် အားလုံး အိုမင်းရင့်ရော်လာချေပြီတကား။

ကောင်မလေးတွေကတော့ ဇရာကို မေ့ထားကြဟန်တူသည်။
အခမ်းအနားမှူး ‘ကိုလှမြင့်ဝင်း’ ခေါ်ဆောင်သည့် ကပွဲစင်ပေါ်သို့ ဧွေ့ခနဲ
တက်သွားကြသည်။ သီချင်းက ဘာတဲ့ အိုဗာမားသားစတိုင်တဲ့။

သီချင်းဆို၍ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကနေကြသော
ကောင်မလေးတွေကိုကြည့်၍ ပရိသတ်မှာလည်း အပျော်ကူးစက်နေ
သည်။ အချို့က ဓာတ်ပုံရိုက်မှတ်တမ်းတင်ကြသည်။ ကောင်မလေး

တွေကလည်း ကသလားမမေးနဲ့၊ လက်တွေကွေးလိုက်၊ ခြေထောက်
တွေမြောက်၊ ရင်တွေကျော့ပြလိုက်၊ တင်တွေ လှည့်ပြလိုက်နှင့် ကြည့်
လို့ပင် ကောင်းသေးတော့...။

“အိုးကလေးလှုပ်ပါဟေ့” ဆိုသော ခေတ်သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကိုပင်
မောင်ကျောက်ခဲ သတိရမိသေး၏။

ကောင်မလေးတွေက သူတို့အိုးတွေကို လှည့်ပြပြီးကကြ၏။
တချို့က စက်ဝိုင်း၊ တချို့က စတုဂံ၊ တချို့ ပျော့ပြီပြီ ထင်တိုင်းကြ
ကနေကြသည်။ ပျော်ဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

သီချင်းလည်းဆုံး၊ အကလည်း ပြီးသောအခါ နှစ်ပေလောက်မှ
သာ အမြင့်ရှိသော စင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းကြသည်။ စောစောကလို
သွက်သွက်လက်လက် မရှိကြတော့။ ဖင်တရွတ်တိုက်ဆင်းသူက ဆင်း
သည်။ ကိုလှမြင့်ဝင်းကို တွဲဆင်းသူကလည်း ဆင်းသည်။ အရပ်ကူ
လူဝိုင်းပါမှ စင်ပေါ်မှအောက်သို့ ရောက်သွားကြရှာလေသည်။ လွန်ခဲ့
သော နှစ်ပေါင်း (၅၀) လောက်ကဆိုလျှင်တော့ လေမှာပျံဝဲ၍ ကဲလန်
အောင် ဆင်းလာကြမည် အသေအချာ။ ယခုမှာတော့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့။
အော် ကောင်မလေးတွေ... ကောင်မလေးတွေ...။

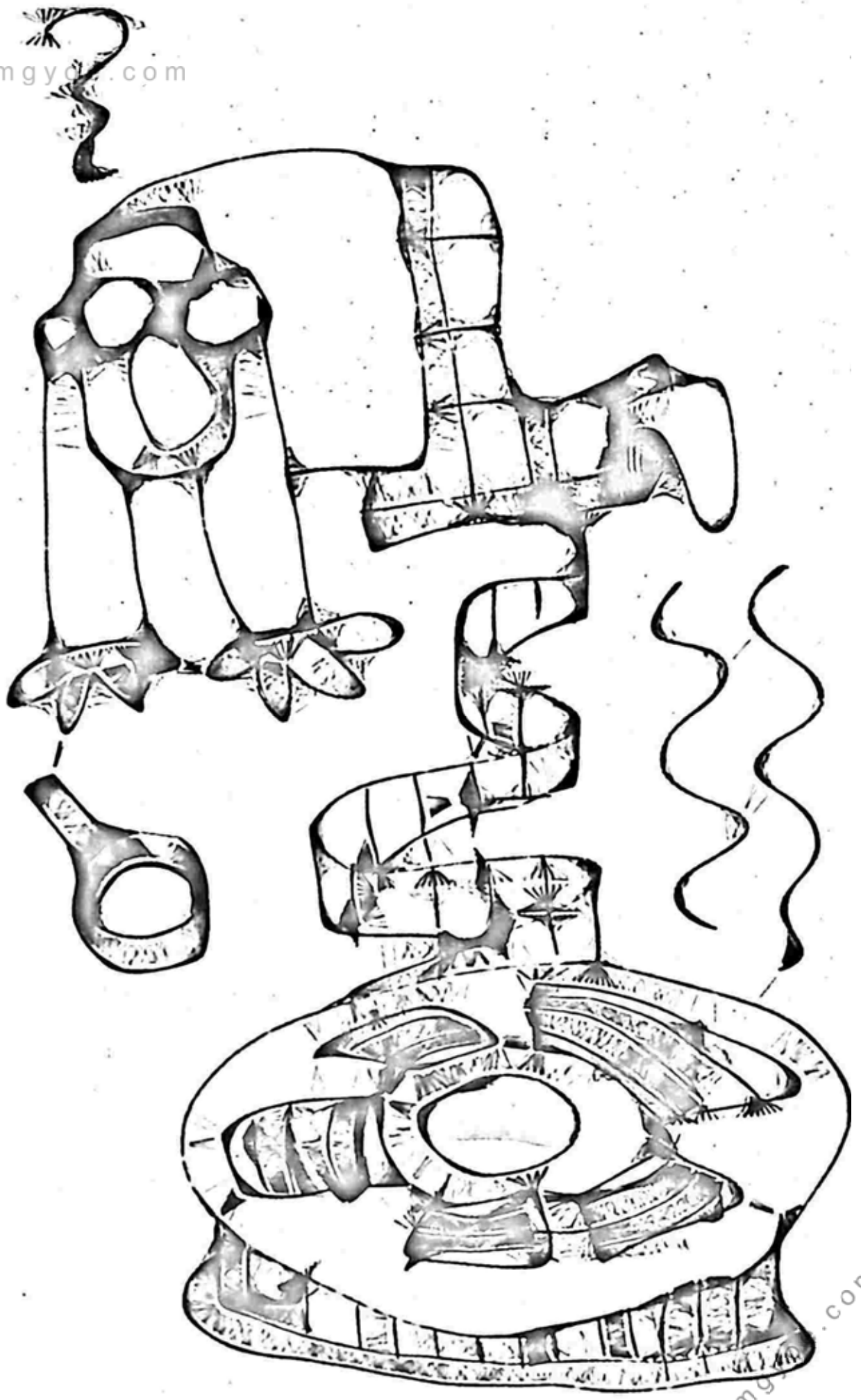
ရင်ထဲက တကယ်ပင် ဆုတောင်းမိပါ၏
‘ကောင်မလေးတွေ မာပါစေ’

ပျောက်ဆုံးနေသော ဘထွေးလေး

ရေးတော့ 'ဘထွေးလေး' ဖြစ်သော်လည်း ပြောသည့်အခါမှာ တော့ 'ဘဒွေးလေး' အသံထွက်ပါသည်။ မြန်မာမျိုးစပ် ဝေါဟာရ အခေါ်အဝေါ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး အန်ကယ်တွေ အန်တီတွေ မိုးမွန်အောင် သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်နေသည့်ကာလတွင် ဘထွေးလေးတို့၊ လေးလေးတို့၊ ဒေါ်လေးတို့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ခေါ်သည့်အသံမှာ လွန်စွာ မြန်မာဆန်ပြီး လွန်စွာ နားဝင်ချိုလှပေသည်။

ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ၁၁ ဆက်တွင် 'နောင်တော်ကြီး' 'ဘကြီးတော်' 'ဘိုးတော်' အမည်ရဘုရင်များ စိုးစံခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအမည်များသည် မြန်မာ့ဆွေမျိုးစပ် ဝေါဟာရများမှ အစွဲပြု၍ ခေါ်တွင်လာသော အမည်များဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ကို တည်ထောင်သူ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ နောက် ဒုတိယမင်းအဖြစ် စိုးစံသူမှာ သားတော်ကြီး မောင်လောက်ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုများထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သောကြောင့် 'နောင်တော်ကြီး' ဟု ခေါ်တွင်ရာမှ ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ 'နောင်တော်ကြီးမင်း' ဟု အမည်သညာပြုခဲ့ကြသလို မင်းတုန်း၊ ကနောင်၊ ပုဂံတို့၏ ဘကြီးတော်ဖြစ်သော စစ်ကိုင်းမင်းကိုလည်း 'ဘကြီးတော်မင်း' ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြပြီး ၎င်းတို့၏ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းကိုလည်း 'ဘိုးတော်ဘုရားမင်း' ဟု သမိုင်းတွင် ထင်

ရှားစေခဲ့ပြန်သည်။ မြန်မာတို့သည် မိသားစု ဆွေမျိုးသားချင်း အခေါ်အဝေါ်များကို အထူး တန်ဖိုးထားကြဟန်တူပေသည်။

စင်စစ် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဆွေမျိုးသားချင်း အခေါ်အဝေါ်မှ အစ၊ စားသည့်နေရာ၊ သွားသည့်နေရာ အလယ်၊ သေဆုံးသည့်စကား အထိ... သူ့နေရာနှင့်သူ စကားလုံးကြွယ်ဝစွာ သုံးစွဲနိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။

စားသည်၊ သုံးဆောင်သည်၊ ဘုဉ်းပေးသည်၊ စားတော်ခေါ်သည်၊ အပင်းဆိုသည်... စသည်ဖြင့် 'စားခြင်း' အမျိုးမျိုး ခွဲခြားခဲ့သလို အိပ်သည်၊ စက်တော်ခေါ်သည်၊ ကျိန်းစက်သည်ဟူ၍ အိပ်ခြင်းအမျိုးမျိုး သုံးစွဲခဲ့ပြန်သည်။ သေသည်၊ ကွယ်လွန်သည်၊ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသည်၊ နတ်ရွာစံသည်၊ ပျံလွန်တော်မူသည်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည် ဟူ၍ လည်း သေခြင်းကို အမျိုးမျိုး ခွဲခြားသုံးစွဲခဲ့ကြသည်။ ဆွေမျိုးစပ်ဝေါဟာရများတွင်လည်း အမေဘက်က အမေအစ်ကိုကို ဦးကြီး၊ အရီးကြီး စသည်... ခေါ်ဝေါ်ကြသလို အဖေထက် အငယ်ကို ဦးလေး၊ လေးလေး၊ အရီးလေး... စသည် ခွဲခြားသုံးစွဲကြသည်။ အဖေထက် အကြီးကို ဘကြီး၊ အဖေထက်အငယ်ကို ဘထွေးလေးဟူ၍ သတ်မှတ်သုံးစွဲတတ်ကြသည်။ ဤသို့ စည်းကမ်းတကျ ဝေါဟာရကြွယ်ကြွယ် အစဉ်အလာကောင်းတစ်ရပ် ချမှတ်ပေးအပ်ထားပါလျက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက အန်ကယ်၊ အန်တီ... ဘာကြောင့် မက်မက်မောမော သုံးစွဲနေကြပါလိမ့်ဟု တွေးမိရပြန်ပါ၏။ ကြာလျှင် "ကျေးဇူးပြု၍ ရေချမ်းချမ်း တစ်ခွက်ပေးပါ" စကားတွေပါ ဝင်ရောက်လာဖွယ် ရှိချေတော့၏။ ယခုပင်လျှင် 'ကွီး' တို့ 'ညီး' တို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

ဘထွေးလေးသည် အဖေညီကိုခေါ်ကြောင်း သိသော မြို့တော်မောင်ယဉ်အောင်တို့သည် သူတို့ဖခင် ဦးသန်းငွေ၏ ညီဖြစ်သူ မြို့တော်သိန်းအောင်ကို ဘထွေးလေးဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းလှ

သော အညာသားတို့၏ အသုံးအစွဲက ရိုးသားသလောက် ထူးခြားလှပါသည်။ အညာသူလူထု ဒေါ်အမာသည် သူ့ကိုယ်သူ နာမ်စားသုံးစွဲသည့် အခါ အန်တီတို့၊ မာမီတို့ကို တစ်ခါတစ်ရံမျှပင် သုံးခဲ့သည်ကို မတွေ့ရ။ 'ဒေါ်ဒေါ်' တို့ 'အမေ' တို့ကိုသာ ကိုယ်စားပြု သုံးစွဲခဲ့လေသည်။

မြို့တော်သိန်းအောင် မိသားစုသည်လည်း အညာသူအညာသားများ ဖြစ်သည့်အလျောက် မြန်မာ့ဓလေ့ သုံးနှုန်းပုံများကို အမြတ်တနိုး ခုံခုံမင်မင် သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြို့တော်သိန်းအောင်ကို သူ၏ တူ တူမများက ဘထွေးလေးဟု ခေါ်ခဲ့ကြသောကြောင့် သူ့ထက် ငယ်ရွယ်သူ အားလုံးလိုလိုက အမျိုးတော်သည်ဖြစ်စေ၊ မတော်သည်ဖြစ်စေ မြတ်နိုးချစ်ခင်စွာဖြင့် 'ဘထွေးလေး' ဟု ဝိုင်းဝန်းခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။ (ရုပ်ရှင်နယ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွန်တော်၏ တူဖြစ်သူက 'လေးလေး' ဟု ခေါ်ခြင်းကြောင့် အားလုံးက 'လေးလေး' ဟုပင် ဝိုင်း၍ ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ အချို့က 'ဦးကြီး'၊ အချို့က 'အဘ' 'ဘဘ' စသဖြင့် ခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေနပ်သည်။ သို့သော် 'အန်ကယ်' ဟု အခေါ်ခံရသည့်အခါတိုင်း အတော်ပင် စိတ်ညစ်ခဲ့ပါ၏။)

ဘထွေးလေး (မြို့တော်သိန်းအောင်) သည် ဇာတ်မင်းသားတွေထဲတွင် ရုပ်ချောရုပ်လှသူ မဟုတ်သော်လည်း ဟန် (Style) အလွန်ကောင်းသည်။ အက ကရာတွင် အကမကောင်းဘူးဟု ဆိုသည့်တိုင် ဟန်ကောင်းကောင်းဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ကတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကပုံထူးသည့် ဇာတ်မင်းသားဟု ကျွန်တော် ပြောချင်ပါသည်။ အသံဘက်က ကြည့်ရှင်လည်း သူ့ထက် အသံကောင်းသော ဇာတ်မင်းသား အများအပြားရှိသည်။ သို့သော် သူက ဆိုပုံဆိုပေါက် အလွန်ပါးနပ်ပြီး အရစ်အဝဲ ထူးခြားစွာဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူလို

ကိုယ်လို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသော ဘထွေးလေးက ပရိသတ်ကို အနုပညာ ခွန်အားဖြင့် များစွာ ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နာမည်ကျော် ဇာတ်မင်းသားကြီးများသည် အခါအားလျော်စွာ ရုပ်ရှင်လောကသို့ အလည်ဝင်ရောက်ကာ ၎င်းတို့၏ အနုပညာစွမ်းအား ကို မှတ်တမ်းတင်ထားလေ့ ရှိကြပါ၏။ အသံတိတ်ခေတ်၊ ဗြိတိသျှ ဘားမားမှ 'မဟာဗုဒ္ဓဝင်' ဇာတ်ကားတွင် ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထနေ ရာတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော မန္တလေး ဇာတ်မင်းသား မောင်ထွန်း ကြိုင်မှသည် ဦးဘိုးစိန် (သတ္တိဝိဇန)၊ မင်္ဂလာ ဦးအောင်မောင်း (ရှင်မွေး လွန်း မင်းနန္ဒာ)၊ ဝိန့်အောင်မင်း (မင်းကုသ၊ ဝိဇယကုမ္မာ)၊ ရွှေမန်းတင် မောင် (မနောဟရီ၊ ဝိမာန၊ သင်္ခါ)၊ ရွှေနန်းတင် (သကုဏ္ဍလာ)၊ ကက် နက်စိန်၊ တစ်သက်စိန် (သုယောနန္ဒီ)၊ ရဲစိန် (ဆင်ခိုးမလေး) အထိ ရုပ်ရှင်ကားများကို ရိုက်ကူးခဲ့ကြသည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက ဇာတ်မင်းသားကြီးများ ရိုက်ကူးခဲ့ကြသော ရုပ်ရှင်များကိုကြည့်လျှင် ၎င်းတို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကပြသရုပ်ဆောင်နိုင် သော စင်တင်ဇာတ်လမ်းမျိုးကြီးများကို ရှေးနန်းဝတ်နန်းစား ဝတ်စုံများ ဖြင့် ရိုက်ကူးခဲ့ကြခြင်း တွေ့ရသည်။ ယခုအချိန် မင်းသားကြီးတို့ သရုပ် ဆောင်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားများကို တစ်ကားမှ ရှာမတွေ့ရတော့ချေ။ အားလုံး ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးကုန်ကြလေပြီ။

မြို့တော်သိန်းအောင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်မင်းသား အဖြစ် မင်းသမီး အကယ်ဒမီ ခင်မိုးမိုးနှင့် တွဲဖက်ကာ 'စိတ်နဲ့မာယာ' ဆိုသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ရိုက်ခဲ့ဖူး၏။ ဒါရိုက်တာက အကယ်ဒမီ မိုလ်ဗကိုဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းက စင်တင်ဇာတ်လမ်းမဟုတ်၊ စိတ်ပညာ ပေး ဇာတ်လမ်းခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်သည်။ မြို့တော်သိန်းအောင်သည် ဇာတ်မင်းသားအဖြစ်မှ ပြတ်ပြတ်သားသား ခွဲလွှဲကာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့

သည့် ရုပ်ရှင်ကားဆိုက မမှားချေ။

လွန်ခဲ့သော (၂) နှစ်ခန့်က မန္တလေးမြောက်ပြင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စကားစပ်မိရင်း မြို့တော်သိန်းအောင်၏ “စိတ်နဲ့ မာယာ” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထုပ်ရှိကြောင်း၊ ဖလင်များ သိမ်းဆည်းထားကြောင်း မရေမရာ ကြားသိခဲ့ရလေသည်။ မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တော်တော်များများ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်နေခြင်းကို ဘဝင်မကျဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဘထွေးလေး၏ “စိတ်နဲ့မာယာ” အကြောင်း သဲလွန်စ ရသည့်အခါ (ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ရေးသလို) အနံ့ရသော အမဲလိုက်ခွေးပမာ အကြောအခြင်များ တင်းမာလာခဲ့လေသည်။ မည်သည့်အချိန်အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၎င်းရုပ်ရှင်ကားထုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းကြားပေးပါရန် တောင်းပန်မှာကြားခဲ့သည်။ အမြဲလည်း နားစွင့်နေခဲ့သလို ရီမြင့် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ကိုဇော်မြင့်နှင့် တွေ့ဆုံတိုင်းလည်း စုံစမ်းပေးရန် မှာကြားမိခဲ့သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ မြို့တော်သိန်းအောင်၏ သမီး မိမိသိန်းအောင်နှင့် မကြာမီက အဆက်အသွယ်ရခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီး မြို့တော်သိန်းအောင် ရိုက်ကူးခဲ့သည့် “စိတ်နဲ့မာယာ” ရုပ်ရှင်ကားထုပ်ရှိနေကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မန္တလေးသို့ ကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်သေးသောကြောင့် ရီမြင့် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ကိုဇော်မြင့်ကို သွားကြည့်ပေးပါရန် (အမြဲတမ်း နှိပ်စက် အကူအညီတောင်းနေကျ အတိုင်း) အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

မကြာမီ အကြောင်းပြန်လာပါ၏။ ကားထုပ်အခြေအနေ သိပ်မကောင်းကြောင်း၊ ပြ၍ မရနိုင်ကြောင်း သတင်းဆိုးဖြစ်လေသည်။ သို့သော် စိတ်အားကမလျော့၊ ဖလင်ကားထုပ် (ဟိုင်ပို) အနံ့တွေထွက်၊ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်၊ စေးကပ်ကပ် ဖြစ်နေစေဦးတော့။ အနည်းငယ်

လောက်တော့ ကောင်းနိုင်သေး၏ဟု စိတ်ကိုဖြေ၍ တွေးကာ မန္တလေးသို့ တက်ရန် လမ်းစရုာနေခိုက် ရမည်းသင်း၊ အင်းဆင်းရွာ... စာပေဟော ပြောပွဲဟောရန် အခွင့်သာခဲ့သည်။

ရမည်းသင်း အင်းဆင်းရွာ စာပေဟောပြောပွဲအပြီး ညတွင်းချင်း မန္တလေးသို့ တက်ခဲ့ရာ ည (၁၂) နာရီမှရောက်သည်။ နံနက်စောစောထ၍ မိမိသိန်းအောင်ရှိရာ မန္တလေးမြောက်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိကို ကြိုနေသော မိမိသိန်းအောင်တို့ မောင်နှမ သုံးဦးကို တွေ့ခဲ့ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကွေးကောက်လိမ်တွန့်နေသော အနံ့တထောင်းထောင်း ဖလင်များကိုကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမိ၏။ ဘထွေးလေး (မြို့တော်သိန်းအောင်)၏ သားသမီးများနှင့် တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်က တစ်ပိုင်း၊ ပြသ၍ မရနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော “စိတ်နဲ့မာယာ” ဖလင်များကိုကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်ရသည်က တစ်ပိုင်း ခံစားခဲ့ရသည်။

ဘဒ္ဒေးလေး (မြို့တော်သိန်းအောင်) ၏ ဘဝလှုပ်ရှားမှု အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့် ရုန်းကန်ခဲ့ရပုံများကို မိမိသိန်းအောင်က စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောပြခဲ့သည်။ မကြားဖူးသော အဖြစ်အပျက်များကို ကြားရသောကြောင့် ပျက်စီးနေသော ဖလင်အဖြစ်ဆိုးကို မေ့လျော့ကာ မိမိသိန်းအောင်တို့ မိသားစု၏ ဖခင်ကြီး၏ လုပ်ငန်းကို ပြန်လည်ကြိုးစားထူထောင်ခဲ့ကြပုံများအား စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။

တစ်ချိန်က လေးလေးစားစား မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြည့်ရှုခံစားခဲ့ရသော အနုပညာသည်ကြီးတစ်ဦး၏ မိသားစုဘဝ ရုန်းကန်မှုများကို ကြားရသောအခါ မမြဲသော သင်္ခါရသဘောနှင့် သံဝေဂတရားများကို ပွားများမိခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... အနုပညာသည်တစ်ဦး၏ ကြမ်းတမ်းခက်

ထန်သော ကန္တာရလွင်ပြင်တွင် လှပသော အနုပညာပန်းများ
ဝေဆာခဲ့သည် တော့ အမှန်ပင်။ ယနေ့အထိ ကြားနေရဆဲဖြစ်သော
မြို့တော်သဘင်မှ မြို့တော်သိန်းအောင်၏ တေးသံကား
ချိုမြနုဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ချိုမြသော သူ၏ တေးသံကိုသာမက သူ၏ သရုပ်ဆောင်မှုများ
ကိုပါ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ပရိသတ်ကို “စိတ်နဲ့မာယာ” ရုပ်ရှင်မှတစ်ဆင့်
ပြသနိုင်လိမ့်မည်ဟု အားထားမျှော်လင့်ချက်များသည်လည်း တစ်စတစ်စ
ပျက်ပြယ်လာရချေပြီ။

မြန်မာတို့၏ ရိုးရာဓလေ့၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ခေါ်ဆိုတတ်
သော ဦးကြီး ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေး၊ အရီးကြီး အရီးလေး၊ ဘထွေး
ကြီး ဘထွေးလေး ဝေါဟာရများ ပျောက်ဆုံးမည်ကို စိုးရိမ်မိသလို ဘ
ထွေးလေး (မြို့တော်သိန်းအောင်) ၏ ရုပ်ရှင်ပုံရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွား
မည်ကိုလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့မိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုနေ့က မိမိသိန်းအောင်တို့၏အိမ်မှ ရန်ကုန်သို့ တန်းတန်းမတ်
မတ် ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကားပေါ်တွင် (မိမိသိန်း
အောင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော) ဘထွေးလေး၏ တေးသံများကို
ဖွင့်၍ နားထောင်လာခဲ့မိသည်။ ပျောက်ဆုံးသွားပြီဟု ထင်သော်လည်း
ဘထွေးလေးက ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်ပါ၏... ဘာတဲ့...။

မြို့တော်သိန်းအောင်... အနုပညာဂုဏ်ကိုဆောင်...
မန္တလေးမြို့ရဲ့ ကျက်သရေထွန်းပြောင်...
မြန်ပြည့်သောင်... စံတည်ထောင်...
မြို့တော်... မြို့တော်... ကိုသိန်းအောင်...

ကျင်လည်ရာ

mgyc.com

mgyc.com

တကယ်... လုပ်နိုင်ပါတယ်

သစ်ပင်ပန်းပင်များကြားတွင် ပျော်မွေ့တတ်သော လူအမြောက်အများရှိကြသည်။ ထိုသူများထဲတွင် မောင်ကျောက်ခဲတစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ် (၂၀) ကျော်လောက်ကတည်းက နားအေးပါးအေး ခြောင်းလေးနှင့် သစ်ပင်တွေစိုက်ပြီး နေလိုစိတ် ပေါ်ခဲ့သောကြောင့် မြစ်ခြားချောင်းခြား မြောက်ဒဂုံမြို့သစ် နေရာလေးကိုရွေးပြီး အခြေစိုက်ခဲ့လေသည်။

မောင်ကျောက်ခဲတို့ ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက “ပဋ္ဌာန်းတရား” ကို ဟောကြားခဲ့ရာတွင် “အဓိပတိပစ္စယော” ဆိုသည့်တရားတွင် မိမိဦးတည်ရာပန်းတိုင်သို့ရောက်ရန် အဓိပတိလေးပါးရှိကြောင်း ကြားနာရဖူးသည်။

တကယ်လုပ်နိုင်ဖို့ ထိုလေးပါးကို ဆောင်သင့်သည်ဟု မြင်မိပါ၏။ မောင်ကျောက်ခဲသည် ပန်းစုံဖူးပွင့်၍ သီးစုံသီးသော အပင်များပါသည့် ခြံဝန်းလေးကို လိုချင်သည့်ဆန္ဒ ရှိခဲ့သည်။ တကယ် ထိုဆန္ဒရှိခဲ့ပါသလား စဉ်းစားသောအခါ တကယ်ကို ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။ အာဇာနည်နေ့သို့ ရောက်လေတိုင်း မိုလ်ချုပ်ပြတိုက်သို့ သွားသမီးများအား လိုက်လံ

ပြသဖူးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုနှင့် ဟန်ပန်ကင်းစင်မှုကို အတုယူဖို့ သားသမီးများအား ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။ ထို့အတူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကလည်း မောင်ကျောက်ခဲကို မည်သို့နေထိုင်သင့်ကြောင်း ဆုံးမတတ်သည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။

ပုဆိုးကွက်ကျား၊ စွပ်ကျယ်စက၊ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် မြေဆွနေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရုပ်လုံးကြွပုံတူဖြစ်ပါသည်။ “ကိုယ်တော်ချောတွေက... ဈေးထဲက ဝယ်စားရမှ အကောင်းထင်ကြတယ်...” ဆိုသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စကားသံကိုလည်း ကြားယောင်လာမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါလိုချင်တဲ့ဟာကို တကယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းစကား နားထောင်ရာလည်းရောက်အောင် ခြံကလေးထဲမှာ စားပင်သီးပင် စိုက်ရမယ်...”

မောင်ကျောက်ခဲ၏ ဆန္ဒသည် တစ်စတစ်စ ကြီးမားလာခဲ့သည်။ “တိုင်းရက်သည့် ပက္ကလာ မိုးရွာတာနဲ့ အဆင်သင့်” ဆိုသော စကားကို သုံးလျှင် ယခုခေတ် လူငယ် တော်တော်များများ သိမှ သိပါမည်လား မဆိုတတ်။ (“ပက္ကလာ” ဆိုသည်မှာ ခမောက်ရှည်တစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အရွယ်အစားတိုင်းတာပြီး (သို့မဟုတ်) အချိန်ကို တိုင်းတာချင့်တွက်ခဲ့ပြီး ရက်ခဲ့သော ခမောက်ရှည်ကြီးကတော့ မိုးရွာတာနဲ့ အတော်ပဲဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ပါ၏)

မြောက်ဒဂုံမြို့သစ်စီမံကိန်းအရ သစ်လုပ်ငန်းဌာနအတွက် မြေရောင်းချရာတွင် ဇနီးမဝမ်းပုံ၏ အစ်ကိုက တစ်ကွက် ဝယ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သူက စိတ်မဝင်စား၊ မလိုချင်။ နှမဖြစ်သူ မဝမ်းပုံကို ပေး၏။ မဝမ်းပုံ၏ ယောက်ျား မောင်ကျောက်ခဲက သစ်ပင်ပန်းပင်စိုက်ရန် မြေကလေး ဘာလေးနှင့် နေချင်သည်။ အဲသည်မှာ တိုင်းရက်သည့်ပက္ကလာ၊ မိုးရွာတာနဲ့ အဆင်သင့်ခဲ့ရလေ၏။

လူသူ စည်ကားလာသော စမ်းချောင်းကျွန်းတောလမ်းရှိ နေအိမ်ကို စွန့်ခွာကာ ချောင်းခြားမြောင်းခြား၊ ရွံ့ဗွက်တွေကြားက ဒဂုံမြို့သစ် (၃၄) ရပ်ကွက်သို့ ရွှေ့ခဲ့ပြီ။ သစ်ပင်ပန်းပင်များနှင့် နေလိုသော ဆန္ဒက အဓိကဖြစ်လေ၏။ ဆန္ဒာဓိပတိ ဆိုပါတော့။

မြေကွက်လေးရသည်နှင့် သစ်ပင်စိုက်ဖို့ စတင်စိုက်ကူးခဲ့သည်။ လွင်တီးခေါင်ဖြစ်သောကြောင့် အမြန်ကြီးလွယ်သော အပင်တွေကို ပထမ စိုက်ခဲ့သည်။ အော်ရေးရှားပင်၊ ပေါက်ပန်းပင်တွေ မြေကွက်ပတ်လည်စိုက်ခဲ့ပြီး အရိပ်ရသောအခါ သရက်ပင်၊ ကံ့ကော်ပင်၊ ပိတောက်ပင်၊ ဒန့်သလွန်ပင်တို့ကို စိုက်ခဲ့သည်။ အလုံအမှိုက်ပုံမှ မြေဆွေးများ ဝယ်ရသည်။ ပုဇွန်တောင် အမဲရိုးကုန်းမှ မြေဆွေးများလည်း ဝယ်ရသည်။ သစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ အပူဓာတ်သာမက ငွေကြေးကလည်း လိုသေးသည်။ သည်တော့ ဝီရိယကောင်းကောင်းဖြင့် မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက်သာမက သစ်ပင်ပန်းပင် စိုက်ဖို့အတွက် ဝီရိယစိုက် အလုပ်လုပ်ငွေရှာရသည်။ သစ်တောဌာနမှ သူငယ်ချင်း (ဦး) အုန်းလွင်က အပင်တွေပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကားဖြင့် သစ်ပင်များ သယ်လာပေးသည်။ ကျေးဇူးတင်စရာ အလွန်ကောင်း။

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို တကယ်လုပ်နိုင်ဖို့ ဆန္ဒရှိရုံနှင့် မဖြစ်။ ဝီရိယလေးလည်းစိုက်ပါမှ... ဖြစ်နိုင်ပါမည်။ နောက်ပြီး 'စိတ်' ကလည်း သည်သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊ သီးစားပင်တွေ ရှင်သန်ကြီးထွားလာသည့်အပေါ် ကျေနပ်ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေဖို့ အရေးကြီးပြန်သည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် မိမိ၏စိတ်ကို ရွှင်လန်းစေသလို မြင်ရသူများအတွက်လည်း ကြည်နူးစရာဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ် တစ်သမတ်တည်းထားကာ ဆန္ဒရှိခဲ့သော သစ်ပင်တွေ ဝိုင်းနေသော အိမ်ကလေးကို ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ပထမ ဆန္ဒ၊ ဒုတိယ ဝီရိယ၊ တတိယ စိတ္တ... အဆင့်ဆင့် ခံစား ကြိုးစားမှုများဖြင့် မိမိလိုချင်သောအရာကို ကြိုးစားလျှင် တကယ်လုပ် နိုင်မည်ဟု မောင်ကျောက်ခဲ ယုံကြည်ပါ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ အသိဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်အားကောင်းမှုဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခြေခဲ့သလို ကိုယ့်ခြံထဲတွင် ကိုယ်တတ် နိုင်သလောက် စားပင်သီးပင်လေးတွေ စိုက်ထားခြင်းဖြင့် အိမ်စရိတ် သက်သာရုံမျှမက ဓာတုဆေးဝါး ပိုးသတ်ဆေးများ ကင်းစင်သော အသီး အနှံများကို စားနိုင်သည်ဆိုသော အသိဉာဏ်မျိုး လိုအပ်ပါသည်။ မဂ္ဂမ်း ပုံက ပန်းအိုးလေးများထဲတွင် ငရုတ်ပင်၊ ကြက်ဟင်းခါးပင်၊ တိုင်ထောင် ပဲသီးပင်၊ ရုံးပတီသီးပင်၊ ခရမ်းချဉ်ပင်၊ ပူဒီနာပင်... စသည်ဖြင့် စိုက် ထားသလို သဘောပင်၊ မာလကာပင်၊ သံပရာပင်၊ သရက်ပင်များကို လည်း ခြံစည်းရိုးတစ်ဝိုက် စိုက်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

စားပင်သီးပင်သာမဟုတ် ဦးပုည၏ စာထဲကလို နှာညွန့်ကို ချူ တတ်သည့်စံပယ်ပင်၊ ယုဇနပင်၊ ကံ့ကော်ပင်တို့ကိုလည်း မောင်ကျောက် ခဲ၊ မဂ္ဂမ်းပုံ ဇနီးမောင်နှံ သဘောကြည်ဖြူ အတူတကွ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြပြန် သည်။ မမွေးသော်လည်း ရင်ထဲကို အေးသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင် သည့် သစ်ခွပင်အမျိုးမျိုးကိုလည်း မဂ္ဂမ်းပုံက ချိတ်ဆွဲပြုစုထားပြန် သည်။ စိတ်ကို အာဟာရ ပြုနိုင်စွမ်းနိုင်သည့် သစ်ပင်ပန်းပင်များဆိုက မမှားနိုင်ပါ။

သစ်ပင်များက စိုက်သူ၏ စိတ်အင်အား၊ အသိဉာဏ် အင်အား ကိုပါ တိုးတက်မြှင့်မားစေသည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

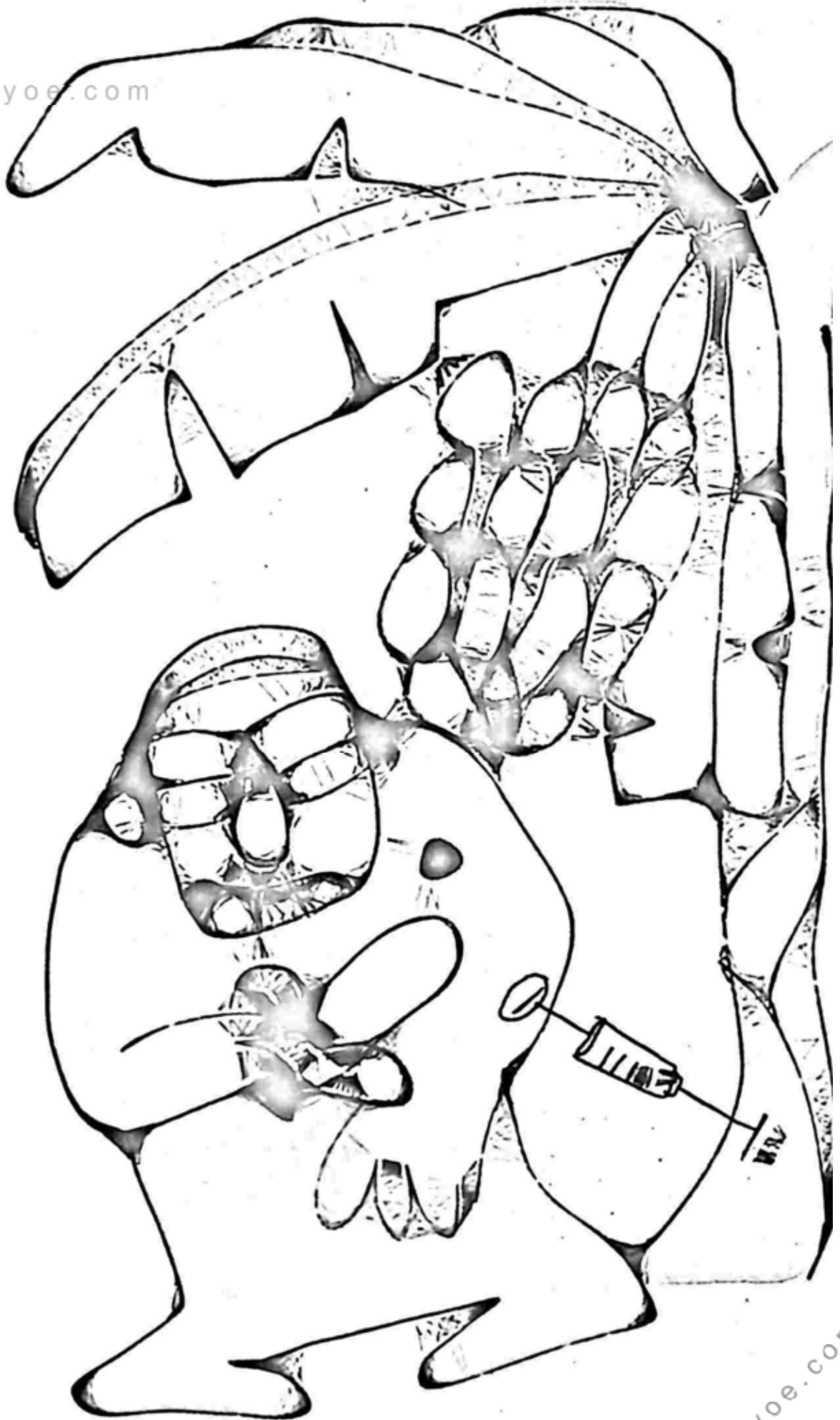
တကယ်လုပ်နိုင်ပါတယ်ဟု အာမခံရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ဆန္ဒာဓိပတိ၊ ဝီရိယဓိပတိ၊ စိတ္တာဓိပတိ၊ ဝိမံသာဓိပတိဆိုသော အဓိပတိလေးပါး လက်ကိုင်ထားပါက လိုချင်သောအရာများကို လက်

ဝယ်ပိုင်ပိုင် မရနိုင်သည့်အရာ မရှိပါ။ သို့ကြောင့်...

မိမိဘက်က ခိုင်ခိုင်မာမာ လက်ကိုင်ထားရမှာက... ဆန္ဒ၊ ဝီရိယ၊
စိတ္တ၊ ဝိမံသ... ဆိုသည့် စွမ်းအားများဖြစ်ပါ၏။ ထိုစွမ်းအားများ ပြည့်စုံ
ပြီဆိုပါက...

တကယ်လုပ်ပါတယ်... လို့။

ငယ်ချစ်ကလေး ချမ်းသာပေးပါ

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... အသက်က (၇၀) နားကပ်နေပြီ... ဘာတဲ့... “ငယ်ချစ်ကလေး ချမ်းသာပေးပါ” ဆိုပါလား...၊ ကြီးတောင့်ကြီးမားကြမ္မာ နှာပွနေပါလား” ဟု မဆိုလင့်ကြရန် ကြိုတင်တောင်းပန်ပါ၏။

သည်အရွယ်ကြမှ... ငယ်ချစ်တွေ... ကြီးချစ်တွေနဲ့ မွေ့လျော်ပျော်ပါးရန် စိတ်အားက မသန်ပြီဆိုသည့်တိုင်... ငယ်ချစ်အကြောင်း ပြန်ပြောင်းတသ... သတိရ... တဖွဖွ ဘာကြောင့်... ခေါင်းစီးတပ်လာပါသနည်း... မေးအံ့။

ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ရသော သိုက်သမိုင်းဇာတ်တွေထဲက အယူတိမ်းသည့်နတ်စိမ်းလို... “အမယ်မင်း ပြောရတော့မယ်တဲ့... ပြောရတော့မယ်... တကယ်ကြင်နာ... ငယ်စဉ်ခါက... ခင်မင်လာတာတွေကိုတော့... ပြောရတော့မယ်... တိန့်တိန့်တိန့်” ဟုသာ အော်ဟစ်မြည်တမ်းလိုက်ချင်ပါသည်။

စင်စစ် မောင်ကျောက်ခဲ၏ ငယ်စဉ်ဘဝသည် ကျေးတောရွာလေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ဘဝဖြစ်သည်။ နေပူလျှင် ဖုန်ထ၊ မိုးရွာက ရွံ့

ဗွက်တွေကြား လှုပ်ရှားလာခဲ့ရသည်။

ကံပစ်ချရာနေရသော လူ့ဘဝ... မလှပသည်ကိုလည်း ဂရုမထား... တောရွာမှာ ကလေးဘဝ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ရသည့် အချိန်များတွင် ငယ်ချစ်ကလေးနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကို စတွေ့ခဲ့သည့်နေရာက ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း၊ (လုပ်ပြန်ပြီ... ငယ်ချစ်နှင့်တွေ့ရသည့်နေရာက ဘုန်းကြီးကျောင်းရယ်လို့... ဆက်တင်တွေ မှားပြန်လေပြီ... ဟု မထင်လိုက်ကြပါနှင့်)

မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့စရိုက်အရ ဘုန်းကြီးများကို ကန်တော့ကြရာတွင် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးတို့သည် မပါမဖြစ် ပါရသော ကန်တော့ပွဲပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်ကျောက်ခဲတို့အတွက် မစားမဖြစ်စားရသော အသီးအနှံမှာလည်း ငှက်ပျောသီးပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုရင်ကြီးတွေ ကျက်သရေခန်း (Store) ထဲမှာ မေ့လျော့နေ၍ ငှက်ပျောသီးတွေ မှည့်ပျော်သွားသည့်တိုင် စားသုံးသူ မောင်ကျောက်ခဲတို့ကတော့ လွင့်မပစ်ရက်၊ ခုံခုံမင်မင် စားခဲ့ကြသည်။ မှည့်တော့ ပိုလိုတောင် ချိုသေး။ တချို့ကောင်တွေကြတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်... ငှက်ပျောသီး အခွံဖျားလေးကို ကိုက်ပြီး အလုံးမပျက်အောင် လက်ဖြင့် ညှစ်စားကြသည်။ စားလို့ကုန်သွားတော့ ထိုအပေါက်ကို လေဖြင့် မှုတ်လိုက်သည်။ မသိလျှင် အထဲမှာ အသားအနှစ်ရှိသယောင် ထင်ရ၏။ အ သောသူများကို ပေးပြီး ရယ်စရာ လုပ်တတ်ကြသည်။

မောင်ကျောက်ခဲ၏ ငယ်ချစ်ကလေးဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ငှက်ပျောသီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မြန်မာဆေးကျမ်းအလိုအရပဲကြည့်ကြည့်၊ နိုင်ငံတကာ အာဟာရ

စွမ်းအားမှတ်တမ်းကိုပဲ လေ့လာလေ့လာ... ငှက်ပျောသီးသည် အလွန် အာဟာရပြည့်ဝပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူပေးသော သီးနှံ ဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ပူဇော်ထိုက်သူမှန်သမျှ ငှက်ပျောသီးထည့်၍ ပူဇော်ကြသည်ဟုပင် ယူဆ ဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြိုက်နှစ်သက်လာသော ငှက်ပျောသီးကို အရွယ်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ မောင်ကျောက်ခဲ ပို၍ပို၍ ကြိုက်လာခဲ့ သည်။ ထမင်းစားပြီး ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး မှည့်မှည့်လေးတစ်လုံးလောက် စားရမှ တင်းတိမ်သလို ခံစားရသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ ငှက်ပျောသီးကြိုက်သည်ကို အစွဲပြုတော့ 'မန်းကီး' ဟု သူငယ်ချင်းတွေ က နောက်ပြောင်ခဲ့ကြသည့်တိုင် စိတ်မဆိုး၊ ဒေါသမဖြစ်မိ။ (မျောက်လို ဆော့တာလည်း ပါမှာပေါ့လေ)

ငှက်ပျောသီးနောက်... နှစ် (၂၀) လောက် နောက်ကျပြီးမှ ချစ်ရ သောဇနီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားသမီးတွေ မွေးလာသောအခါတွင် လည်း ငယ်ချစ်ကလေး၏ အရည်အသွေးများကိုပြောကာ... သားသမီး များကို စားစေခဲ့၏။ မောင်ကျောက်ခဲအိမ်တွင် ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးကတော့ အမြဲမပြတ် ချိတ်ဆွဲထားဆဲ။

ယခုသော်... ငယ်ချစ်ကလေးက ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်ချေပြီ။ ဈေးကဝယ်လာပြီး နောက်တစ်နေ့ ဝင်းဝါလာသည်။ နောက်တစ်နေ့ မည်းညစ်သွားသည်။ 'မှည့်ပြီထင်တယ်၊ စားပစ်မှ' ဟုတွေးကာ ကိုင် ကြည့်တော့ မာဂေါက်ဂေါက်။ နောက်တစ်နေ့ ထားကြည့်သည်။ စား ကြည့်သည်။ မာသည့်အပိုင်းကမာ၊ ပျောသည့်အပိုင်းကပျော၊ အမှည့် မညီ၊ အခွံကလည်း ရိနေသည်။ အို... ငယ်ချစ်ကလေး ဘာကြောင့် ပုံပျက်သွားပါလိမ့်။

လူတွေက တစ်စတစ်စ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်လာကြသည်။ လောဘတွေကလည်း အရှိန်ပြင်းလာသည်။ အသီးအနှံတွေကို အထွက်တိုးအောင် မတန်တဆ ဓာတ်မြေဩဇာတွေကျွေး၊ ပိုးသတ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံသုံး၊ သစ်သီးဝလံတွေကို မချိုချိုအောင် ဆေးတွေထိုး၊ မမှည့်မှည့်အောင် ဆေးတွေစိမ်... စသည်ဖြင့် (လောဘ) အတတ်မျိုးတွေ စုံလာသည်ဟု... စာတွေတွင် ဖတ်ရသည်။

မောင်ကျောက်ခဲ၏ ငယ်ချစ်ကလေးသည်လည်း အရွယ်ရောက်အောင် နတ်ရေကန်ထဲ ဇွတ်နှစ်သလို (လောဘ) ဆေးတွေထဲ အစိမ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆေးစိမ်ငှက်ပျောသီးခမျာ ပထမတော့ လှပါ၏။ နောက်ကြတော့... ဘာမှအသုံးမကျ၊ ဆက်စားလျှင် ဒုက္ခများတော့မည်မှာ အသေအချာ။

မြန်မာ့ရုပ်သေးသဘင် ထွန်းကားစဉ်အခါက သံချိုဆရာကြီး မောင်းထောင် ဦးကျော်လှက သဘင်သည်များ၏ လုပ်ငန်းသည် အကုသိုလ်နည်းကြောင်း ကာကွယ်ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသံချိုထဲတွင် သဘင်သည်တွေထက် လယ်ယာ၊ ကုန်ထုတ်၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်သူများက ပို၍ အကုသိုလ်များကြောင်း ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

လယ်ယာလုပ်သူများအနေဖြင့် ကန်သင်းကို ခြေဖြင့်နင်း၍ ရေခိုးအဒိန္နဒါနကျူးလွန်ပုံများ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်သူများက အလေးတင်းတောင်း အချိန်အတွယ် ခိုးကြပုံများ ပါရှိလေသည်။

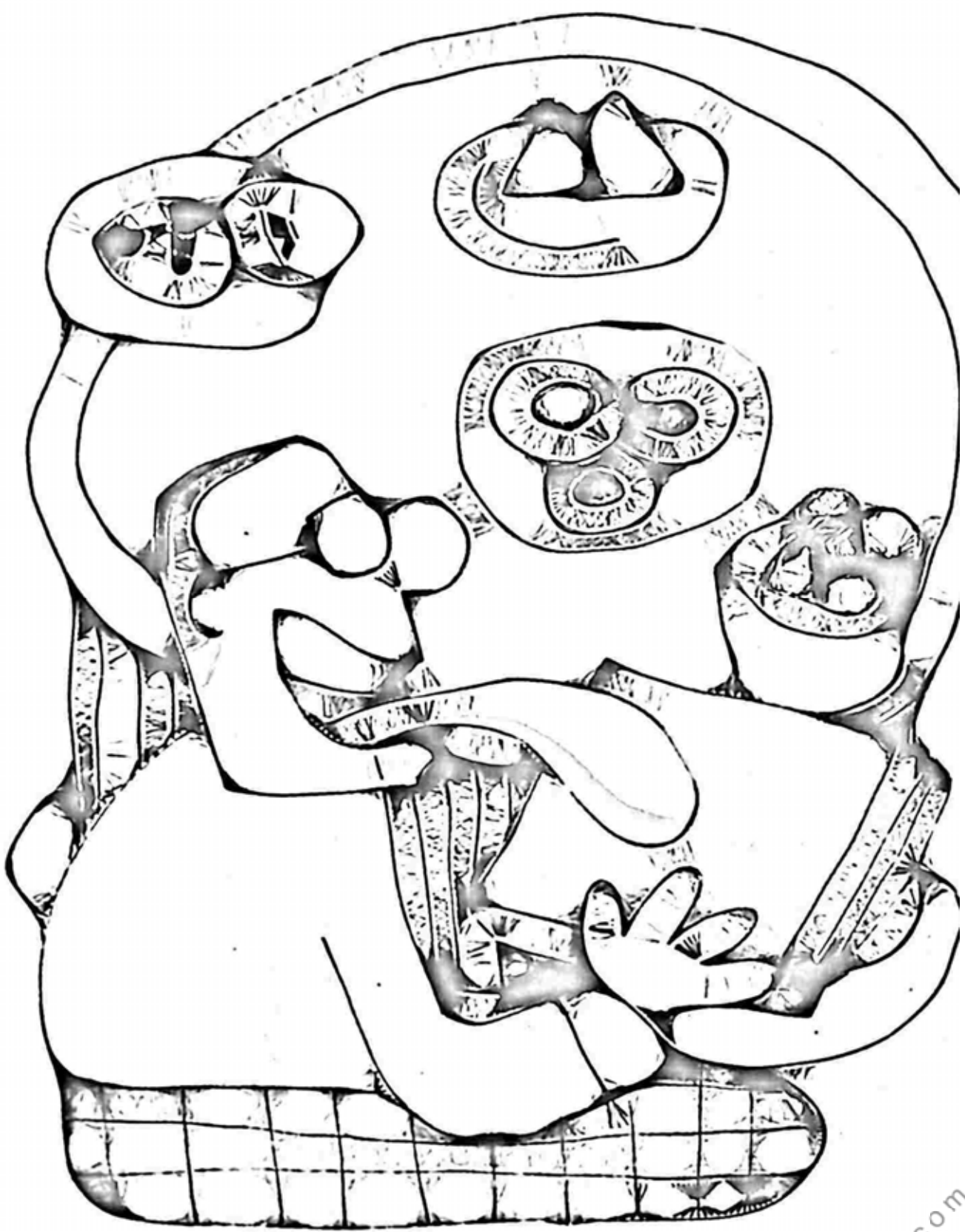
ယခုအချိန်အထိ မောင်းထောင်ဦးကျော်လှသာ ရှိဦးမည်ဆိုလျှင် ဓာတ်မြေဩဇာတွေ တရားလွန်ထည့်၊ ပိုးသတ်ဆေးတွေ မတရားသုံး၊ အသီးအနှံတွေ ဆေးထိုး၊ ဆေးစိမ်လုပ်၍ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်ကာ ဘယ်သူတေတေ ငသေမာလျှင် ပြီးရောစိတ်ဖြင့် လူတွေ လောဘတက်ကြပုံကို အဘယ်ကဲ့သို့ ဖွဲ့နွဲ့ နေလေမည်နည်းဟု မောင်ကျောက်ခဲ တွေး

နေမိသည်။

မိမိနှင့် မိသားစု၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ကြရာတွင် မိမိအလုပ်သည် တရားလွန် လောဘလွှမ်းမိုးခြင်း ရှိမရှိ၊ သမာအာဇီဝ ဖြစ်မဖြစ် စဉ်းစားကြဖို့ လိုအပ်ပြီထင်ပါ၏။

အများ မိုးခါးရေသောက်ဖို့ သိပါလျက်နှင့် လုပ်လိုက လုပ်နိုင် ကြပါ၏။ သို့သော် မောင်ကျောက်ခဲတို့လို အောက်ခြေလူတန်းစားတွေ အကြိုက် ထာဝရ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလာရပါသော ငယ်ချစ် (ဖီးကြမ်း ငှက် ပျောသီး) ကလေးကိုဖြင့် ချမ်းသာပေးတော်မူကြပါလို့ အကြောင်းမှန် ဖြင့် တောင်းပန်လိုက်ရပါကြောင်း...။

ရသစာပေ

မောင်ကျောက်ခဲအမေ၏ အမေကို မောင်ကျောက်ခဲက အမေကြီး ဟုခေါ်ပါသည်။ အချို့ကတော့ ‘အဘွား’ ဟု ခေါ်ကြပေလိမ့်မည်။ မောင်ကျောက်ခဲ လူမှန်းသိတတ်ခါစအရွယ်တွင် မောင်ကျောက်ခဲမှာ ‘အဖေကြီး’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘အဘိုး’ ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်စရာ မရှိခဲ့ပါ။ ‘အမေကြီး’ ဆိုတာတောင်မှ အမေအမေပဲ ရှိပါသည်။ အဖေ အမေ မရှိတော့ပါ။ ရှင်းအောင်ဆိုရပါမူ မောင်ကျောက်ခဲတွင် အဘိုး အဘွားဆို၍ ‘အမေကြီး’ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ (ရှင်းမှ ပို ရှုပ်သွားပြီထင်ပါ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်း အဖေဘက်က အဖေနှင့်အမေ၊ အမေဘက်က အဖေနှင့် အမေ မလွဲမသွေ ရှိမည်မှန်သည့်တိုင် အသက် အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် ကွယ်လွန်ကုန်ကြသောကြောင့် လူမှန်းသိစ မြေး ဘဝတွင် အဘိုးအဘွားလေးဦးစလုံး ရှိကောင်းမှ ရှိနိုင်မည်ဖြစ်လေရာ မောင်ကျောက်ခဲခမျာ လူမှန်းသိစအရွယ်မှာ အဘွား (သို့မဟုတ်) အမေ ကြီးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပါသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ကျောက်ခဲ ဘဝတွင် အဘိုးအဘွားဆို၍ ‘အမေကြီး’ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့ဖူးပါ သည်ဟု ဆိုမိခြင်းဖြစ်ပါလေသည်။

‘အမေကြီး’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး လွမ်းစရာတွေ မောင်ကျောက်ခဲမှာ များစွာရှိပါသည်။ ယုတ်စွအဆုံး... အမေကြီးတို့ ညီအစ်မတွေ နာမည်ကအစ လွမ်းစရာ၊ သတိရစရာအပြည့်...။ အမေကြီးက သူတို့ညီအစ်မလေးယောက်ထဲတွင် အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး နာမည်က မဒေါင်းပုံ၊ ဒုတိယတစ်ယောက်ကတော့ မဒေါင်းယုန်၊ တတိယတစ်ယောက်က မချစ်မယ်၊ ကဲဗျာ... အငယ်ဆုံးကတော့ မနက်ထယ်... တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါးနာမည်များ ဖြစ်ကြသည်။ မှည့်လည်း မှည့်တတ်ပါပေ။

မောင်ကျောက်ခဲငယ်စဉ်က မဒေါင်းယုန်မှတစ်ပါး ကျန်အမေကြီးများကို မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းနေတတ်သော အဘွားကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် အမေကြီး ‘မဒေါင်းပုံ’ ကတော့ ထက်ထက်မြက်မြက်၊ သွက်သွက်လက်လက် အဘွားကြီး။ သားသမီးလေးယောက်မွေးပြီး ခင်ပွန်းကွယ်လွန်၍ မုဆိုးမဘဝရောက်သည့်တိုင် လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲဆိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့် ဘဝကို လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။ နာမည်ကိုက ‘မဒေါင်းပုံ’။

ခင်ပွန်းသေဆုံးပြီးနောက် သားသမီးလေးယောက် စားဝတ်နေရေးကို ဈေးတောင်းခေါင်းရွက် ရွာရိုးထွက် ဈေးရောင်း၊ ရှာဖွေစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ အမေကြီးရောင်းသည့်ပစ္စည်းမှာ... ဗမာမုန့်ပဲသရေစာများဖြစ်ကြပြီး ၎င်းမုန့်ပဲသရေစာများကို အမေကြီးကိုယ်တိုင်လုပ်၍ ရောင်းခြင်းဖြစ်လေသည်။ မောင်ကျောက်ခဲတို့မိဘများ မြို့ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည့်တိုင် အမေကြီးသည် သူ့ခင်ပွန်းခေါင်းချရာ ဇာတိရွာလေးမှ တစ်ဖဝါးမခွာ၊ သူ့ဝမ်းသူ့ကျောင်းရင်း ကျန်ရစ်ရှာသည်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်တိုင်း မောင်ကျောက်ခဲတစ်ယောက် အမေကြီး ကျန်ခဲ့သည့်ရွာသို့ သွားနေတတ်သည်။ အမေကြီးနှင့်အတူ ထမင်းတွေဟင်းတွေ ပုံပြီး စားခဲ့ရသည့် ဒေါင်းလန်းကြီးကိုလည်း လွမ်း

မိပါသည်။ ထမင်းစားအပြီး အမေကြီးကိုယ်တိုင် လုပ်ထားသည့် ဗမာ မုန့်ပဲသရေစာများ စားရသည်ကိုလည်း လွမ်းဆွတ်ရပြန်ပါသည်။ အမေ ကြီးမုန့်တွေ ထုပ်ဖို့အတွက် ငှက်ပျောဖက်တွေ၊ ဆပ်သွားဖူးရွက်တွေ၊ ကြာဖက်တွေ... ခူးပေးခဲ့ရသည်များကိုလည်း တရေးရေးမြင်ကာ လွမ်းမိ ပါသည်။

အမေကြီး ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် နီးပါးလောက်ရှိပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ သတိရတိုင်း အလွမ်းအသစ်ဖြစ် တတ်မိရသည့် အမေကြီး၏ ဒေါင်းလန်းထဲက ငှက်ပျောဖက်၊ ကြာဖက် လေးတွေနှင့် ထုပ်ထားသော ဗမာမုန့်ပဲသရေစာလေးများကို မေ့၍မရ။

တစ်နေ့က ဆရာဝန်တင်ရွှေစာပေဆု ချီးမြှင့်ပွဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ သည်။ မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော (ဆရာဝန်တင်ရွှေ၏ သမက်) မိတ်ဆွေကြီး ကိုသောင်းတင်နှင့်တွေ့ကာ သူပေးလာသော ဆုရစာရေး ဆရာများနှင့် ဆုရစာပေများအကြောင်း အညွှန်းရေးသားထားသည့် စာအုပ်ငယ်ကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။ ဆုရစာအုပ်များထဲမှ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော စာအုပ်အမည်ကို မောင်ကျောက်ခဲ စိတ်ဝင်စားသွားမိ သည်။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ တော်တော်များများ ဖတ်တတ်သည်ဟု အထင်ကြီးမသွားကြပါနှင့်။ မောင်ကျောက်ခဲ စိတ်ဝင်စားမိသည်က စာအုပ်အမည်ဖြစ်ပါသည်။ "BAMAR SNACKS" ပါ။

“ကိုသောင်းတင်ရေး... ဒီစာအုပ်ကတော့ တော်တော်ကို အရသာရှိ မယ့် စာအုပ်ထင်တယ်ဗျ” ဟု မောင်ကျောက်ခဲက စာအုပ်အမည်ကို လက်နှင့် ထောက်ပြလိုက်တော့ ကိုသောင်းတင်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်ဗျ” ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။

စာပေဆုပေးပွဲပြီးသောအခါ မောင်ကျောက်ခဲသည် "BAMAR SNACKS" စာအုပ်ရေးသားသူ ဆရာမ (ဒေါ်) ဥမ္မာရှားနှင့် ဗမာမုန့်ပဲ